

Giới thiệu Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ

Truyện Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ kể về kiếp trước, nàng – mỹ nữ đệ nhất kinh thành, lại là một thứ nữ yếu đuối lại dễ tin người. Hậu quả là cái chết thảm đày tàn khốc. Phụ thân không thương, nương yếu đuối, đích nữ tí ti hãm hại trong thâm lặng, bị các tỉ muội thứ nữ ngáng chân, biểu ca, biểu tỉ khi dễ. Tình thân trong mắt họ có lẽ chỉ là cái giẻ rách không hơn không kém. Ha...ha...ha, thật nực cười, uổng công nàng luôn kính trọng, thương yêu, luôn tin tưởng bọn họ - một đám người không bằng cảm thú. Ngay cả người luôn nhìn nàng thâm tình và ngọt ngào gọi nàng Tuyết nhi – phu quân chưa cưới của nàng cũng phản bội. Vậy nàng sống trên đời còn ý nghĩa gì nữa. Nhân sinh đã ngắn ngủi, nhân tình lại bạc bẽo tựa phù du. Thật bi thương làm sao.

_ Kiếp này, nàng không tin vào ngôn tình nữa, cái gọi là tình thân, tình yêu nữa, nàng chỉ có một người thân duy nhất chính là mẹ. Nàng không cần danh vọng, không cần tình yêu, nàng chỉ muốn cùng mẹ sống một cuộc sống không màng thế sự, ẩn cư nơi núi rừng heo lánh. Nhưng tại sao mọi việc lại tiến triển không như nàng sắp xếp? Mời các bạn tiếp tục theo dõi truyện hoặc đến với Trùng Sinh Nông Phu của tác giả Hoa Hòa Hoa Ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cô Gái Bị Dìm Lồng Heo

_ Giết nó đi, giết nó đi.

_ Mau bắt nó bỏ vào lồng heo, dìm chết nó đi.

_ Đúng đó, mau mau nhấn chết chìm con dâm phụ này đi.

_ Đồ đàn bà hư, đã sắp làm vương phi còn ngoại tình với người ta.

_ Thứ dâm tiện đó nói làm gì, giết chết nó đi, để nó sống làm chi cho chật đất,

... ..

Từng tiếng mắng chửi cay nghiệt, độc địa vang lên bên tai làm cô đau xót. Chỉ mới mấy hôm trước đây, họ còn đang tung hô, khen ngợi, nịnh hót cô đủ điều. Nào là Tuyết tiểu thư mỹ mạo không ai sánh bằng thật xứng đôi với Ngũ vương gia anh tuấn tiêu sái. Nào là tam tiểu thư phủ Thừa tướng hiền lương, thực đức, mặc dù là thứ nữ nhưng lại có mệnh làm Ngũ vương phi. Nào là Ngũ vương gia và Tuyết tiểu thư phủ thừa tướng là đôi trai tài gái sắc ông trời đã định sẵn...

Đã từng, vâng, cô đã từng là nhân vật chính trong lời khen tặng, tung hô, chúc phúc khắp nơi của dân chúng. Vậy mà nay vật đổi sao dời, tất cả đã đổi thay, cô lại trở thành tội nhân thiên cổ, một dâm phụ trong mắt người đời. Ha ha ha... đáng thương thay đến tận lúc sắp chết cô mới nhận ra được tình cảm, tình thân, người yêu... tất cả đều là những thứ giả dối, không có thật. Hóa ra trước nay mọi thứ hạnh phúc hư ảo ấy đều do chính cô tưởng tượng mà ra cả. Ha... ha... ha đều do chính cô ngu ngốc tự thù dệt ra giấc mộng đẹp ấy thôi.

Hai hàng nước mắt trong suốt chảy dài trên gương mặt thanh tú, điểm lệ của cô, vết thương do bị hành hạ, đánh đập và ném đá cũng không thể nào làm cô bận tâm được. Lòng cô giờ đây đau đớn như bị ngàn vạn vết đao cắt qua rồi dần dần tê tái và nguội lạnh. Sự thật, cô thà rằng chết đi một cách không mình bạch chứ không bao giờ muốn biết đến sự thật nghiệt ngã này. Tại sao họ lại có thể nhẫn tâm đối xử tàn nhẫn với cô như vậy. Tại sao? Tại sao? Người cha mà cô luôn luôn kính trọng, đã không thương cô lại còn cấu kết với người khác hãm hại cô. Biểu ca mà cô luôn có hảo cảm không chỉ cường gian mà còn vu oan rằng bị cô dụ dỗ ngay trước ngày cô sắp thành hôn. Buồn cười nhất là đích nữ tí ti - người mà cô luôn tin tưởng lại chính là người chủ mưu, đứng đầu trong vở kịch “bắt gian tại giường này”. Đúng là chuyện buồn cười... ha...ha...ha, thế nhưng cô lại ngu ngốc trở thành nhân vật chính trong câu chuyện buồn cười ấy, để bây giờ vạn kiếp bất phục. Vậy mà cô còn ngây thơ tin rằng phu quân tương lai của mình sẽ tin tưởng mình, sẽ tìm ra kẻ đã hạ xuân dược và nộ dược với mình. Buồn cười thật... Thiên Tuyết à... hóa ra từ trước đến nay là do mày tự đa tình mà thôi.

Cô đang khóc hay cười, lúc này cô cũng không biết nữa, chỉ có cảm giác thân mình đang dần chìm xuống. Sinh ra với thân phận thứ nữ cũng là một cái tội sao? Không sao, có lẽ cô cũng sắp được giải thoát rồi. Ôi, cô cảm thấy khó thở quá, cảm giác đứng ngay ranh giới bờ vực giữa cái chết và sự sống khiến cô thấy hoảng sợ. Từng đoạn kí ức rời rạc chợt xuất hiện trong đầu cô, hình ảnh nương cô bị phụ thân la mắng, phụ tình lúc cô còn nhỏ xíu, lúc đó cô đã trốn ở một góc tối trong viện để khóc một mình. Hình ảnh cô bị biểu tỉ và thứ muội khi dễ, khi đó đích nữ tí ti đã kịp thời xuất hiện và giải vây cho cô khiến cô vô cùng cảm động. Các đoạn kí ức ngày càng nhạt dần chỉ còn lại hình ảnh đại tỉ và cô cùng ngồi tâm sự trong thư phòng của cô trước ngày cô thành hôn, rồi sau đó cô cảm thấy buồn ngủ vô cùng. Không biết qua bao lâu, cô tỉnh dậy khi nghe thấy tiếng ồn ào ở phòng mình. Lúc đó cô thật ngạc nhiên khi thấy phụ thân và rất nhiều người đang đứng trong phòng mình với nhiều vẻ mặt khác nhau. Cô vẫn chưa hiểu gì cả bởi lúc đó đầu óc còn quá mơ hồ cho đến khi phụ thân tát vào mặt cô và si vả, cô mới mơ hồ nhìn sang bên cạnh và... thấy biểu ca đang nằm kế bên cô trong tình trạng... cả hai đều không mặc y phục. Đến đây thì những đoạn kí ức dần mơ hồ và tan nát thành từng mảnh nhỏ.

Chiếc lồng heo đã bị trôi dạt ra giữa lòng sông và dần chìm sâu vào dòng nước xoáy cùng với người con gái đã từng là mỹ nữ đệ nhất kinh thành.

Hình ảnh cuối cùng mà Thiên Tuyết thấy được chính là nụ cười chiến thắng của đại tì khi đang đứng cạnh Ngao Kiên - phu quân tương lai của cô.

Hóa ra... nhưng... quá muộn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trùng Sinh

Tỉnh lại trong cảm giác đau đớn tột độ như có hàng vạn vết dao chém vào người, cô cố gắng làm cho mình thật tỉnh táo trong khi đầu đau như búa bổ. Nhìn ngắm cảnh vật xung quanh bằng ánh mắt ngơ ngẩn xen lẫn ngỡ ngàng, Thiên Tuyết cố gắng hồi tưởng về những việc đã xảy ra với mình. Lẽ ra... cô đã phải chết rồi chứ, nhưng... đây là đâu, cách bày trí trong căn phòng này thật quen thuộc. Chẳng lẽ có người đã vớt được chiếc lồng heo ấy và cứu cô, vậy là... cô chưa chết ư?

Nhưng thật kì lạ, cô bị chết chìm chứ có phải bị đánh chết đâu mà tại sao lại có cảm giác đau rất toàn thân thể này cơ chứ? Vừa nghĩ đến đó, cô liền quan sát xem trên người mình có vết thương nào không nhưng lúc này... cô thật sự hết sức ngỡ ngàng. Điều này sao có thể xảy ra được, đây không phải là thân thể của một thiếu nữ 16 tuổi như cô, một ý nghĩ chợt lóe qua trong đầu, cô vội vã xuống giường tìm chiếc gương.

Ngạc nhiên... Bất ngờ... Hoảng sợ... Những cảm xúc không đồng nhất đan xen trong tâm trí cô rồi dần dần thay bằng sự đau xót, bị ai, thế nhưng ánh mắt của cô lại chuyển dần ngày một kiên định như vừa mới đưa ra một quyết định quan trọng. Có lẽ ông trời cũng cảm thông với số phận bất hạnh của cô nên đã để cô trọng sinh lại một lần nữa chăng? Phải, đây không phải là cơ thể của Thiên Tuyết vào năm 16 tuổi nhưng nó lại chính là cơ thể của Thiên Tuyết năm 13 tuổi. Một năm sau là lần đầu tiên cô gặp Ngao Từ Kiên và sóng gió sẽ bắt đầu nổi lên trong cuộc đời cô sau đó.

Không, cô không thể để bản thân mình phải chết oan uổng một lần nữa. Nếu ông trời đã cho cô một cơ hội để sống lại, cô sẽ hào hào quý trọng cuộc sống, cô sẽ tự thay đổi số phận của chính mình.

Nắm chặt bàn tay, Thiên Tuyết âm thầm thề với lòng mình. Đã sống một kiếp, cô sẽ không ngu ngốc tin tưởng bất cứ ai nữa. Thế nhưng... cô lại không muốn ganh đua hay trả thù ai cả. Cô rất hiểu rõ bản thân mình, cô không phải là một người thích tranh đoạt, cô chỉ muốn an an ổn ổn sống cùng người thân yêu qua hết quãng đời còn lại mà thôi. Khẽ cười tự giễu, bây giờ bình tĩnh lại, cô đã lờ mờ đoán được nguyên nhân tại sao đại tỷ lại hãm hại mình phải bỏ mạng rồi. Nguyên nhân có lẽ chỉ nằm trong hai chữ: danh và tình. Nếu đến tận giờ phút này cô vẫn chưa đoán ra được thì đúng là ngu ngốc. Đại tỷ là đích nữ nhưng mọi người lại chỉ biết đến thứ nữ Lãnh Thiên Tuyết – đệ nhất mỹ nữ kinh thành. Đại tỷ ngưỡng mộ Ngũ vương gia Ngao Từ Kiên từ nhỏ nhưng người được hoàng thượng ban hôn cùng với Ngũ vương gia lại chính là Tam tiểu thư phù thừa tướng – Lãnh Thiên Tuyết.

Cuộc sống là như thế, con người là một sinh vật không bao giờ biết thỏa mãn với thực tại của mình, đã có cái tốt lại muốn được cái tốt hơn. Chính vì vậy danh và tình có thể khơi dậy lòng hận thù ít ỏi, nhỏ nhen của con người. Cô hiểu điều đó, cô sẽ để phòng nhưng không có nghĩa là cô sẽ trả thù, cô cảm thấy thật vô nghĩa. Cô chỉ muốn thoát khỏi chiếc lồng sắt là phù thừa tướng này và cùng mẹ an cư lạc nghiệp ở một nơi thanh tịnh mà thôi. Kiếp trước cứ coi như là một bài học cho tính chủ quan của bản thân vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Linh Nhi

_ Tiểu thư, người đã tỉnh?

Theo sau câu hỏi đầy quan tâm đó thì một thiếu nữ khoảng 15 tuổi vội vàng bước vào cửa. Đó là một cô gái còn rất trẻ với gương mặt trái xoan thanh thoát, thân hình yếu đuối, nhẹ nhàng và linh hoạt. Mặc dù chỉ mặc bộ quần áo của nô tì nhưng không khó để thấy được sau này cô cũng là một mỹ nhân. Đó chính là nha hoàn thân cận nhất của Thiên Tuyết – Linh nhi.

Nhìn thấy Linh nhi, Thiên Tuyết không khỏi nhớ đến những chuyện mình đã từng trải qua ở đời trước, cô không khỏi chua xót và cười... một nụ cười tự giễu... chính bản thân mình. Phải, chính xác là tự giễu, cô rất muốn hận hay thậm chí là có ý nghĩ ác độc như trả thù Linh nhi, thế nhưng... cô không làm được. Bắt đầu từ lúc Linh nhi bước vào phòng thì cảm xúc của cô trở nên phức tạp và rối loạn, có giận dữ, có xa cách nhưng tất cả không phải là hận. Kiếp trước, Linh nhi là nha hoàn mà cô tin tưởng nhất, mặc dù hai người là chủ tớ nhưng lại thân thiết với nhau còn hơn là tì muội ruột. Trước khi cô đến tuổi cập kê, thì Linh nhi vẫn còn rất trung thành với cô, khi cô bị các thứ muội, biểu tỷ, biểu đệ trêu đùa, hiếp đáp thì Linh nhi luôn là người đứng ra chịu đòn thay thế cho cô. Điều đó làm cô hết sức cảm động, lúc đó cô đã thề với trời rằng cho dù mai này mọi thứ đều thay đổi, cô cũng sẽ mãi mãi đối xử tốt với Linh nhi.

Vậy mà ngờ đâu vật đổi sao dời, lòng người dễ dàng đổi thay, cô thật không thể ngờ một điều là Linh nhi lại thăm ngưỡng mộ phu quân tương lai của cô

đã từ rất lâu, nhưng vì thân phận của mình là nô tì thấp kém nên Linh nhi không bao giờ đề cập đến việc này. Cho đến khi... cô được hoàng thượng tứ hôn cùng Ngũ vương gia, hai nhà thường xuyên lui tới và gặp mặt nhiều hơn. Cũng chính vì vậy mà Linh nhi có nhiều dịp để nhìn thấy người trong lòng của mình. Không gặp không nghĩ, càng gặp lại càng đau. Quả đúng, lúc đầu Linh nhi rất đau khổ về thân phận thấp hèn của mình, rồi từ đau khổ lại chuyển thành ganh ghét và hận thù. Ganh với cô vì được làm Ngũ vương phi, hận ông trời bất công với mình. Giờ nhớ lại cô mới biết được mình đã sai lầm cỡ nào khi giữ lại Linh nhi bên người.

Kiếp trước, khi nghe Linh nhi cầu xin cô cho nàng được làm người hầu hạ vương gia, cho dù là thiếp thất, thông phòng, thậm chí là nha hoàn của vương gia nàng cũng chấp nhận. Lúc đó mặc dù cô rất thông cảm với tình cảm tương tư của Linh nhi nhưng... cô không thể thành toàn cho cô ấy được. Trong cuộc sống cô là một người rộng rãi thể nhưng trong tình cảm, cô lại là một người rất ích kỉ. Mặc dù biết rằng Ngao Tử Kiên chỉ xem cô như người con gái kia nhưng cô vẫn không thể nào cưỡng lại lòng mình để yêu người đàn ông hoàn hảo như vậy. Có một loại người càng yêu lại càng ham muốn chiếm hữu, càng ham muốn chiếm hữu lại càng không thể nào thoát ra khỏi lưới tình, cũng không thể nào chia sẻ tình cảm đó cho người khác được. Và cô chính là loại người như vậy. Cũng chính vì vậy mà khi cô dùng ánh mắt khô sở, trông đợi, thậm chí là cầu xin nhìn Linh nhi mong cô ta làm chứng cho cô, nói rằng cô bị oan thì... cô ta chỉ nhìn cô bằng ánh mắt lạnh nhạt, vô tình và nói rằng:

_ Nô tì không biết gì cả, khi đó nô tì không ở cùng với tiểu thư.

Một câu nói thật nhẹ nhàng nhưng chính nội dung của nó lại khiến cô rơi vào hố sâu vạn trượng không bao giờ thoát ra được. Chị em, người thân, người yêu,... tất cả đều chẳng có ai thật lòng cả. Tất cả... chỉ là những người qua đường vô tình xuất hiện trong cuộc đời của cô.

Từ nay trở đi, Lãnh Thiên Tuyết dễ tin người ngày xưa đã mất, chỉ còn lại một Lãnh Thiên Tuyết vô tình, chỉ tin tưởng vào chính mình và... mẫu thân. Phải, chỉ có thay đổi chính mình cô và nương mới có thể sống yên ổn trong hậu viện đầy tranh giành này.

_ Tiểu thư, tiểu thư, người bị làm sao vậy?

Tiếng gọi đầy lo lắng của Linh nhi đã kéo Thiên Tuyết thoát khỏi suy nghĩ mà trở về với thực tại. Cô điều chỉnh lại cảm xúc của mình và nhìn Linh nhi trả lời một cách lạnh nhạt:

_ Ta không sao, tại sao ta lại bị ngắt xiêu, bây giờ là giờ nào rồi?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Nhớ Lại

Nghe câu hỏi lạnh nhạt từ Thiên Tuyết, Linh nhi giật mình sửng người vì cảm thấy thái độ của tiểu thư sau khi tỉnh dậy thật khác thường. Cô không biết mình đã làm sai điều gì mà tiểu thư lại nhìn cô bằng ánh mắt như vậy, ánh mắt đầy lạnh nhạt nhưng xen lẫn trong đó còn có những tình cảm thật phức tạp mà cô không thể đoán ra được. Thế nhưng là một nha hoàn thông minh, Linh nhi đã rất nhanh thu lại những nghi vấn của mình xuống đáy lòng và trả lời một cách cung kính:

_ Dạ bẩm tiểu thư, bây giờ đã là giờ Dậu, cũng sắp đến giờ cơm chiều rồi ạ. Buổi chiều ba hôm trước, người đang cùng các thứ muội, đại tiểu thư và biểu tiểu thư dạo chơi ở hoa viên của phủ chúng ta thì vô tình bị vấp tảng đá ven đường và ngã vào bụi cỏ gai ở góc khuất sau khóm hoa thược dược của đại tiểu thư. Tiểu thư, chẳng lẽ người đã quên hết rồi sao?

Nghe Linh nhi kể lại, Thiên Tuyết cũng cố gắng nhớ lại những gì đã xảy ra với mình vào năm cô 13 tuổi. Thấy chủ tử đang trầm tư suy nghĩ, Linh nhi vẫn đứng yên tại chỗ và quan sát tiểu thư nhà mình. Cô cảm thấy tiểu thư rất lạ, từ sau khi tỉnh dậy tiểu thư như biến thành một người khác, ánh mắt nhìn cô không còn thân thiết và tình cảm như xưa nữa mà thay vào đó là một ánh mắt lạnh lùng như nhìn một người xa lạ. Trong khi Linh nhi đang suy nghĩ về những thay đổi của Thiên Tuyết thì lúc này cô cũng đã nhớ lại được đoạn kí ức năm cô 13 tuổi. Tuy nhiên cô chỉ nhớ rõ lúc cô đang cùng các tì muội ngắm hoa, còn phần kí ức sao đó thì cô không tài nào nhớ nổi. Khi đó mọi người đang bàn tán rất sôi nổi về tình nhân trong mộng của các cô gái, đó là Ngao Kiên vương gia.

Ngao Kiên tên đầy đủ là Ngao Tử Kiên, là em trai duy nhất của hoàng thượng còn sống sót trong cuộc chiến tranh giành ngôi vị khi xưa. Nói đến Ngũ vương gia ai chẳng biết đến những chiến công lừng lẫy của người đối với đất nước. Năm 10 tuổi, Kiên vương gia được hoàng thượng phong là Vũ vương nhờ dẹp loạn nội chiến trong trận tranh giành ngôi vị khi xưa. Năm 15 tuổi, Người đã tiến quân thần tốc vào nước Hung Nô, tốc chiến tốc thắng lấy được đầu thủ lĩnh quân giặc. Năm 18 tuổi, khi quân Ngao quốc ta gặp phục kích bỏ mạng, người đã một mình một ngựa anh dũng chiến đấu giết chết hàng ngàn quân mai phục, bắt sống được tướng lĩnh, tiến tới đàm phán với Nam quốc và Ngao quốc được hòa bình kể từ đó.

Một đại tướng quân anh dũng tiêu sái, ngọc thụ lâm phong lại có gia thế bậc nhất như vậy có cô gái nào mà không đem lòng mến mộ cơ chứ. Nghĩ đến điều đó, lòng cô lại giật thắt, đau đớn từng hồi, cố giữ bình tĩnh trên gương mặt nhưng lòng cô lúc này chỉ toàn nổi tái tê, cô... cũng là một trong số những cô gái ngốc nghếch đó. Cho dù sau này biết rằng hán đối xử tốt với cô chỉ vì cô giống với Nguyệt nhi – người con gái mà hán yêu, thế nhưng cô vẫn không thể cưỡng lại được lòng mình mà muốn có được hán, cho dù hán chỉ xem cô là một người thế thân mà thôi. Cô... thật ngốc quá đi thôi.

Cố gắng kìm nén nỗi xúc động đang dâng lên từ đáy lòng, cô thu hồi vẻ đau thương trong đôi mắt và nhìn Linh nhi ra lệnh:

_ Ta nhớ ra rồi, người để thuốc trên bàn rồi lui xuống đi, ta muốn nghỉ ngơi thêm một lát nữa.

_ Dạ thưa tiểu thư – Linh nhi lên nhìn về phía Thiên Tuyết rồi nhanh chóng lui ra ngoài.

_ Tiểu thư lạ thật, nhưng tại sao lại trở nên lạnh băng như vậy, hay là... do di chứng của vết thương để lại – Linh Nhi càng ngẫm nghĩ càng thấy chỉ có lí do đó là hợp lí nhất, thế là cô cũng không nghĩ nhiều nữa mà chuyển tâm vào công việc.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Gặp Lại Người Thân

Thiên Tuyết cảm thấy người mình như có hàng ngàn mũi kim đang đâm vào, đầu đau như búa bổ, sự mệt mỏi lan tỏa khắp người khiến cô không thể suy nghĩ thêm bất cứ thứ gì nữa. Khoảng một khắc sau, cảm giác đau đớn dần tan biến, có lẽ do tác dụng của thuốc mà cơn buồn ngủ dần ập tới, Thiên Tuyết nhanh chóng thiếp đi và chìm sâu vào giấc mộng. Khi cô tỉnh lại, trời đã về chiều tối, những cánh chim mới mệt đang tìm về tổ ấm. Thế nhưng... tổ ấm của cô... lại ở nơi đâu?

Loại bỏ ý nghĩ đau thương trong lòng, Thiên Tuyết đứng lên ra khỏi phòng để thư giãn đầu óc. Cô vốn định đi dạo vườn hoa một chút để thay đổi không khí thôi rồi về nhưng đi được một lát cô lại thoáng thấy bóng dáng của các thứ ti muội cùng tiếng nói cười vui vẻ từ xa truyền tới. Dù sao cũng là vừa được trọng sinh nên hiện tại cô còn chưa muốn gặp những người thân giả nhân giả nghĩa đó. Chính vì vậy, cô liền quay đầu giả vờ như chưa từng thấy gì mà đi về phòng nhưng chân vẫn chưa kịp đi thì bất chợt có một tiếng nói thánh thót như chim vàng oanh nhưng chứa đầy sự châm chọc bỗng cất lên ngăn chặn bước chân của cô:

_ Ô, kia là Tuyết muội muội đúng không? Tuyết muội muội đã đến đây rồi tại sao lại không đi dạo một chút rồi về, có gì vừa thấy chúng ta liền quay đầu bỏ đi, hay là khi dễ chúng ta không xứng đi dạo cùng muội?

Mặc dù đã quay lưng về phía sau nhưng Thiên Tuyết vẫn không khó để nhận ra đó là tiếng nói của biểu ti – con gái cưng của phủ Hà gia - Hà thượng thư. Hà thượng thư tên thật là Hà Gia Cát, con trai duy nhất của một vị quan lục phẩm ở địa phương. Vốn dĩ với thân phận của cha mình thì Hà Gia Cát không thể nào gặp mặt được Lãnh Tổ Hoa – ti ti ruột của cha nàng, cũng chính là thừa tướng đương triều, chứ đừng nói đến việc là lấy được nàng ta.

Nói đến Hà thượng thư cũng phải công nhận rằng ông ta là một nhân tài của đất nước. Vốn dĩ khi Hà Gia Cát được sinh ra thì mẫu thân ông ta vì khó sinh mà chết. Quá thương thế từ nên vị quan Hà đại nhân đó đã thề với tất cả mọi người rằng suốt cuộc đời mình sẽ không bao giờ nạp thiếp. Từ đó, Hà đại nhân luôn giữ đúng lời hứa, chẳng những không nạp thiếp mà còn coi con trai độc nhất của mình là Hà Gia Cát như trân bảo mà nuôi lớn. Cứ ngỡ mọi việc sẽ bình lặng trôi qua thế nhưng đến năm Hà Gia Cát được sáu tuổi thì địa phương nơi ông ở đột nhiên xảy ra thiên tai và dịch bệnh, Hà đại nhân – người thân duy nhất của ông cũng đã mất từ lúc đó, một mình ông phải chống đỡ với dịch bệnh và thiên tai. Cho đến khi mất thấy người dân chết vì dịch bệnh ngày một nhiều mà vẫn chưa tìm ra được cách khắc phục, triều đình thì vẫn chậm chạp chưa phái người đến giúp, thế là Hà Gia Cát đã tự đưa ra quyết định cùng một vài thân tín của phụ thân rời quê hương đến kinh thành sinh sống.

Lúc đầu ông ta chỉ định mua một mảnh đất nhỏ để ở rồi tìm đường đi buôn mà sinh sống bởi vì khi nhỏ do cha quá nuông chiều nên chữ nghĩa ông biết được cũng không có là bao. Thế nhưng sau một thời gian ngắn sống ở kinh thành, ông cũng dần trưởng thành hơn và ngày càng ham muốn vừa có địa vị vừa có tiền tài. Thế là ông đã quyết tâm học hành để dành được một vị trí trong triều đình. Trong khoảng thời gian ông dùi mài kinh sử thì những cấp dưới của cha ông cũng không nhàn rồi. Họ hết sức trung thành tận tụy học cách làm ăn buôn bán giúp ông tích góp tiền bạc từng ngày. Rốt cuộc cuối cùng ông đã có thể nở mày nở mặt được xưng danh trên bảng vàng và được hoàng thượng khâm thưởng chức thượng thư triều đình. Cũng từ đó mà ông mới có cơ hội biết đến Lãnh Tổ Hoa.

Cũng chính vì sự tích truyện kì kia của Hà Gia Cát mà Hà Gia Hân – biểu ti “tốt” của cô rất lấy làm kiêu ngạo. Ngoài ra một phần cũng là do sau khi Hà Gia Cát lấy Lãnh Tổ Hoa và sinh ra được một trai một gái thì cho đến nay ông ta cũng chưa từng nạp thiếp mà hết lòng yêu thương mẹ con nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 6: Lãnh Ngọc Dao

Bây giờ mà muốn quay về phòng cũng không kịp nữa rồi. Thế là Thiên Tuyết xoay người lại nhìn Hà Gia Hân, mỉm cười nhẹ nhàng và trả lời:

_ Nào có việc đó, chỉ là thân thể biểu muội vẫn còn có chút không khỏe, cảm thấy choáng đầu nên tính quay về nghỉ ngơi thêm chút lát nữa thôi.

Chưa đợi Thiên Tuyết nói xong thì một giọng nói điêu ngoa tùy hứng bất chợt vang lên cắt ngang câu nói muốn xin phép biểu ti trở về phòng của nàng:

_ Ai nha, tam ti nói vậy là không đúng rồi. Biểu ti khó khăn lắm mới xin phép được Hà phu nhân qua phủ chúng ta thăm đại ti và tam ti. Vậy mà tam ti chưa trò chuyện đã mượn cớ ra về rồi, chẳng lẽ ti muốn người bên ngoài nói con gái phủ Thừa tướng chúng ta vô phép vô tất hay sao?

Theo sau câu nói đó là một cô gái tầm khoảng 11, 12 tuổi và một đám bạn bè đồng trang lứa đang bước ra khỏi đám đông hướng về phía Thiên Tuyết. Mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng cô bé đã phát triển toàn diện gần như là một thiếu nữ. Diện mạo cô tuy khá bình thường nhưng nhờ được bảo dưỡng kĩ càng nên làn da cô trắng sáng và mịn màng như da em bé, đôi mắt yêu kiều cho dù cô đang tức giận cũng toát ra một sự quyến rũ hiếm có. Cô bé mặc một bộ váy áo vàng nhạt có thêu hình hoa lan có dây nơ thả rủ xuống ở eo tạo nên cảm giác thanh thoát và loli cuốn, khiến người ta không nhìn được mà phải nhìn lại thật lâu. Thiên Tuyết mỉm cười, đôi mắt cô xẹt qua tia nhìn sắc bén nhưng lúc này không có ai nhận biết được điều đó. Cho dù chưa thấy người nhưng chỉ cần nghe thấy giọng nói này cô đã biết được đó là ai. Người đó chắc chắn là Lãnh Ngọc Dao – ngũ muội của cô, con gái của Mai di nương, một trong những di nương được sủng ái nhất. Đã trải qua một kiếp nhưng sự thật vẫn không bao giờ thay đổi được. Kiếp trước cũng vậy, Lãnh Ngọc Dao lúc nào cũng ganh đua và tìm cách hại nàng chỉ vì... ghen tị với dung mạo của nàng. Kiếp này nàng không muốn tranh đua hay có bất cứ quan hệ nào với các nàng nữa.

_ Tam ti, sao ti không nói gì hết vậy. Hay là ti cảm thấy muội nói không đúng nên tức giận. Ai nha, con người muội nó thẳng tính lắm có gì nói đó thôi, tam ti đừng có giận muội muội nhé.

Chưa đợi Thiên Tuyết phản ứng kịp, Lãnh Ngọc Dao đã nói ra một câu hết sức nhẹ nhàng nhưng lại đầy châm chọc. Mặc dù lời nói ra là hoàn toàn nhã nhặn hợp với quy cách tiểu thư nhà thừa tướng thế nhưng nội dung lại mang đậm tính châm chọc người khác. Thiên Tuyết chỉ dịu dàng cười... một nụ cười yếu ớt. Kiếp trước cũng vậy, lúc nào Lãnh Ngọc Dao cũng dùng lời lẽ khó nghe để chế nhạo nàng, hoặc nói xấu nàng để đề cao bản thân lên. Người như Lãnh Ngọc Dao mặc dù rất dễ bị người ta chán ghét nhưng có thể nói cô ta mới chính là người “nhân từ” nhất trong nhà này. Bởi lẽ cô ta chỉ biết dùng lời lẽ chanh chua, cay nghiệt để châm chọc người khác hoặc dùng một số kĩ xảo nhỏ để khi dễ, ức hiếp cô nhưng nói chung cô ta không biết dấu giếm tâm cơ của chính mình, yếu ghét đều thể hiện rõ ràng trên mặt cô ta cả. Thật tức cười là trước đây cô luôn ngu dốt, nghe người xấu lời ra tiếng vào nên cứ mãi đấu đá với cô ta mà không để ý đến một người khác, người đã đứng sau mọi thứ và sắp xếp đẩy cô vào hố sâu vạn trượng – Lãnh Ngọc Kiều, đại ti của cô. Cô ta mới chính là người có tâm cơ thâm trầm, sâu kín nhất ở phủ thừa tướng này.

Thiên Tuyết nhìn sang Lãnh Ngọc Dao rồi khẽ đảo mắt sang những người khác đang đứng ở đây. Cô biết họ sẽ không dễ dàng buông tha cho cô quay về phòng dễ dàng như vậy. Cặp mắt hạnh xoay chuyển rồi nhanh chóng nghĩ ra chủ ý, mặc dù cô không muốn tranh đấu với những con người nhàm chán này như đời trước nữa nhưng không có nghĩa là cô sẽ mặc kệ để họ muốn nhào nấn mình như khối bột nhào ra sao cũng được, có lẽ cô phải dùng một số kĩ xảo và mẹo nhỏ để thoát khỏi những con người phiền phức này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Người Thân Hay Kẻ Thù

Sau khi đã suy nghĩ kĩ càng, Thiên Tuyết cố véo mạnh vào cánh tay mình, cô đau đến đến chảy nước mắt nhưng vẫn cố nén để không phát ra thành tiếng. Gương mặt nhỏ nhắn của cô lúc này đã tràn ngập nước mắt trông đáng thương vô cùng nhưng lúc này đám ti muội giả nhân giả nghĩa của cô có mấy ai thực sự đau lòng mà tỏ ra thương tiếc. Thiên Tuyết cất giọng nói đứt quãng kết hợp với biểu tình bi ai trên mặt càng toát ra vẻ nhu nhược, yếu đuối:

_ Ngũ muội đã hiểu lầm ti rồi, thật sự ti cũng rất muốn đi cùng các ti muội nhưng thân mình lại có điểm khó chịu, chỉ sợ quấy rầy đến các ti muội, lại làm mọi người mất vui mà thôi.

Nói rồi Thiên Tuyết khẽ ho vài tiếng, dáng người cô mảnh mai, yếu đuối đứng trước gió càng có vẻ nhu nhược khiến người ta sinh lòng thương tiếc muốn bảo hộ. Thấy Thiên Tuyết như vậy trong mắt của Lãnh Ngọc Dao sinh ra một tia đồ kị và ghen ghét: “Hừ, ông trời thật bất công. Tại sao đều là thứ nữ như nhau nhưng nó lại được mỹ mạo xinh đẹp như vậy. Nếu như mình cũng được như thế thì con đường tương lai của mình sẽ thuận lợi biết bao. Nói không chừng còn được làm chính phi thái tử.” Trái với vẻ gan tị và ảo mộng của nàng ta. Hà Gia Hân chỉ nở một nụ cười nhẹ nhàng hợp với quy cách tiểu thư khuê cát đứng mực nhưng chiếc khăn tay bị vô ý đặt lại tiếc lộ tâm tình nàng ta hiện giờ.

Thiên Tuyết vờ cúi đầu để che giấu đi cảm xúc trên gương mặt mình hiện giờ. Cô vẫn chưa hề bỏ qua bất cứ biểu tình nào trên gương mặt họ chính vì vậy ánh mắt oán độc vội lướt qua trong mắt biểu ty cô vẫn là nhận biết rất rõ ràng. Cũng phải thôi, ngay từ khi còn nhỏ hai người họ đã rất ganh ghét dung mạo của nàng. Đến khi lớn lên, người Hà Gia Hân thích lại thích nàng, người Lãnh Ngọc Dao thích lại sắp làm phu quân của nàng thử hỏi xem họ không hận nàng mới là lạ. Mặc dù ánh mắt Lãnh Ngọc Dao nhìn nàng rất hung ác nhưng nói chung nàng ta lại là người không có chủ kiến rất dễ dàng ứng phó. Không giống như đại ti và biểu ti của nàng, họ là cùng một loại người, bề ngoài thì giả vờ nhu nhược, yếu đuối nhưng nội tâm lại toàn rắn rết. Không được, có lẽ nàng nên nghĩ ra kế hoạch càng sớm càng tốt thoát khỏi đây mới được. Có lẽ như vậy mới giúp nàng thoát khỏi hồi ức đau buồn của kiếp trước mà thôi.

Đang mải suy nghĩ thì mọi người lại nghe có tiếng bước chân hướng nơi này đi đến, lại nghe thấy âm thanh nam nhân đang vui đùa trò chuyện nên không khỏi lộ ra vẻ mặt bối rối. Bọn họ đều là những tiểu thư khuê phòng nhưng nếu gặp riêng nhiều nam nhân như vậy không phải là chuyện tốt gì. Cho dù có nhiều người nhưng nếu chuyện này bị đồn thổi ra ngoài thì thanh danh của các nàng cũng coi như bị hủy hết. Thế nhưng chưa kịp để họ kịp suy nghĩ nhiều thì một nam tử mặc áo bào màu vàng đã bước lại đây và buông lời trêu chọc với thanh âm đầy thâm tà:

_ Ôi, hóa ra là các muội muội đều ở đây hết à, các huynh đệ xem số ta có may mắn không vừa nói muốn gặp mỹ nhân là chẳng phải có cả rừng mỹ nhân ở đây đứng đợi sẵn sao. Ha ha ta thực là có diễm phúc quá đi a.

Giọng nói đầy thâm tà và háo sắc đó vô cùng quen thuộc khiến Thiên Tuyết không tự chủ được mà dần cảm thấy mất bình tĩnh. Không cần thấy tận mắt mà chỉ cần qua giọng nói Thiên Tuyết đã có thể nhận ra được người đó là ai. Phải, người này không phải ai khác, chính là biểu ca của nàng – Hà Gia Lân, người đã phá hủy sự trong trắng của nàng, người đã tiếp tay cho đại tỷ để hãm hại nàng vào một tội danh mà nàng không hề làm. Nắm chặt nắm tay đến rướm máu mà nàng cũng không hề hay biết, nàng cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình để không phải bật thốt ra lời chửi vắn những người thân mà nàng luôn kính nể này. Mặc dù kiếp trước Thiên Tuyết vẫn có lúc nghi vấn đến việc biểu ca có tình cảm với mình nhưng nàng thật không ngờ rằng biểu ca vốn nhút nhát và vui vẻ với nàng lại có thể thông đồng với đại tỷ để chiếm đoạt nàng rồi đẩy nàng vào chỗ chết. Ha ha ha, thực nực cười, nàng đúng là một đứa ngu ngốc mà.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Ngũ Vương Gia

Trong khi Thiên Tuyết đang thất thần thì bất chợt nghe được tiếng hành lễ nũng nịu của chúng tử muội:

_ Thịnh an Ngũ Vương gia.

_ Mọi người không cần đa lễ, đây không phải là hoàng cung, không cần quá nghiêm khắc.

Nếu như nói biểu ca là người làm nàng mất bình tĩnh thì người trước mặt này chính là người nàng chán ghét và không muốn gặp nhất. Thiếu niên anh tuấn 20 tuổi, gương mặt hoàng mĩ với đường nét tinh tế và ngũ quan tinh xảo, mày kiếm, gương mặt đầy anh khí, góc cạnh, và y phục xanh lam sang trọng càng làm nổi bật sự quý phái và trang trọng của hoàng gia. Phải, người đó chính là hôn phu chưa cưới đời trước của nàng – Ngao Tử Kiên. Người tình trong mộng của tất cả các thiếu nữ, thậm chí ngay cả những phụ nhân đã có chồng cũng không tránh khỏi bị cuốn hút bởi sự anh tuấn, tiêu sái và tài năng của người thanh niên trẻ tuổi này. Nhưng ... tại sao lại như vậy, theo như những gì nàng trải qua đời trước thì phải một năm sau mới là lần đầu tiên nàng và hắn gặp nhau chứ. Chẳng lẽ vì nàng được trọng sinh nên mọi sự việc đời trước đã thay đổi và không còn theo quỹ đạo vốn có của nó. Hay là... nàng được trọng sinh là một sai lầm và ông trời muốn cho nàng và hắn gặp nhau để mọi việc có thể kết thúc sớm hơn. Lúc này, Thiên Tuyết đang cảm thấy bối rối vô cùng, lòng bàn tay nắm chặt của nàng giờ đây đã ướt đẫm mồ hôi, cả người lạnh ngắt như có ai tát một chậu nước lạnh, thân hình nàng khẽ run như vừa trải qua một cơn bão bệnh.

Mới đây chúng tử muội còn tranh nhau bắt lỗi nàng vậy mà nay khi gặp hắn ai nấy cũng tỏ ra là tiểu thư khuê các hiền thực, quy cũ, cứ như họ vốn là những người hiểu tri thức, lễ nghĩa vậy. Thật là, nàng cũng chỉ biết cười nhạo trong lòng, bởi lẽ trước đây nàng cũng đã từng là một trong số những người như họ. Không, có lẽ nàng còn say mê hắn ta hơn họ nữa chứ. Chính vì vậy, nàng mới ngu ngốc tin vào cái tình yêu không có thực giữa nàng và hắn. Số mệnh, quả là số mệnh trớ trêu xoay vần để cho nàng gặp hắn, yêu hắn, để nàng được hoàng thượng tứ hôn với hắn, để nàng nuôi hy vọng thật nhiều và do đó cũng thất bại thật nhiều. Kiếp này may mắn được sống lại, nàng không muốn trở thành một con thiều thân đại khờ nữa, nàng sẽ và mãi mãi không bao giờ muốn có bất kì mối liên hệ nào với hắn nữa.

_ Nào nào, mọi người đều có mặt đông đủ ở đây hết à, hay chúng ta cùng nhau ra ngoài thành cắm trại đi, sẵn tiện đổi không khí một chút. Mọi người thấy thế nào?

Vừa nghe lời đề nghị của Hà Gia Lân, Lãnh Ngọc Dao vội vàng đáp lời nhưng vẫn không quên thể hiện sự “yếu điệu, khuê các, hiểu tri thức lễ nghĩa” của nàng trước mặt Ngao Tử Kiên

_ Biểu ca à không được đâu, ta và các tỉ muội là tiểu thư khuê các, làm sao mà muốn đi đâu thì đi được chứ?

_ Ôi dào, bọn muội lo lắng nhiều làm gì cho phiền, đã có Ngũ vương gia ở đây, chỉ cần người giúp chúng ta nói chuyện một tiếng với dượng là được ngay.

_ Đúng đó, đúng đó, mọi người cùng nhau đi chơi đi, càng đông càng vui chứ sao nữa. Phải không Ngũ thúc?

Người vừa mới nói chuyện là Lục vương gia, cháu ruột của Ngao Tử Kiên. Mặc dù Ngao Tử Kỳ và Ngao Tử Kiên chỉ cách nhau tám tuổi nhưng Ngao Tử Kỳ lại rất kính trọng Ngao Tử Kiên, hắn luôn luôn vâng lời và ngưỡng mộ vị Ngũ thúc đầy tài năng này, ngược lại Ngao Tử Kiên cũng thật lòng thích người cháu ruột này. Chính vì vậy, khi đang định từ chối lời mời nhiệt tình của bằng hữu thì Ngao Tử Kiên lại chuyển thành đồng ý.

_ Thôi được rồi, ta sẽ sai người đi nói với Lãnh thừa tướng một tiếng. Mọi người cũng nên đi thay đổi không khí một chút. Ai cần mang theo thứ gì thì đi

chuẩn bị nhanh một chút, chúng ta sẽ khởi hành thật sớm.

Lúc này Thiên Tuyết chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Trong khi nàng đang tính nhân cơ hội này để trốn về phòng và suy nghĩ kế hoạch sau này của mình thì nghe thấy tiếng gọi thân thiết và đầy quan tâm của biểu ca:

_ Thiên Tuyết à, Thiên Tuyết ta có chuyện cần nói với muội, chờ ta một chút nào.

Mặc dù Thiên Tuyết đã tận lực giả vờ như không nghe thấy và cố tránh đi thật nhanh nhưng vẫn không thể thực hiện được. Chẳng mất bao lâu, nàng đã thấy trước mặt mình đã đứng hai người quen thuộc, hai người mà nàng hận nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đôi Mắt

_ Ta nghe nói muội té ngã bất tỉnh, sao lại bất cẩn như vậy chứ, bây giờ muội đã ổn chưa?

Nhìn gương mặt đầy lo lắng của Hà Gia Lâm, Thiên Tuyết cảm thấy chán ghét vô cùng, những hình ảnh bị lãng nhục ngày hôm đó lại hiện lên trong đầu, lúc này nàng chỉ ao ước một điều là có thể tránh xa hai người này ra càng xa càng tốt. Nàng vẫn chưa đủ can đảm để đối diện với bọn họ, nàng phải làm sao, nàng phải làm gì lúc này đây? Lúc này đầu óc nàng loạn thành một đoàn không thể suy nghĩ được điều gì nữa cả. Thấy Thiên Tuyết đứng ngay ra như một người vô hồn và vẫn chưa trả lời câu hỏi của mình, đang tính gọi tên nàng lần nữa thì Ngao Tử Kiên đã cất tiếng hỏi:

_ Tam tiểu thư, cô vẫn ổn chứ?

Đang hoang mang rối bời để suy nghĩ biện pháp rút lui thì lúc này một giọng nói trầm thấp, đầy mạnh mẽ vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ rối loạn của Thiên Tuyết khiến nàng chợt giật mình như tỉnh dậy từ một cơn mộng.

_ Đa tạ vương gia đã quan tâm, chỉ có điều thân thể tiểu nữ vừa khang phục, lại bị gió lạnh cảm mạo nên trong người không được tốt lắm. Xin vương gia cho phép tiểu nữ được về phòng nghỉ ngơi.

Thiên Tuyết vừa dứt lời, Ngao Tử Kiên đã nhìn chăm chăm vào nàng như muốn xác nhận lại đó là lời nói thật hay giả. Thân hình nàng mảnh mai, lưng lay trước gió như có thể té ngã bất cứ lúc nào làm người ta sinh lòng thương tiếc. Nhưng tại sao hắn lại có cảm giác nàng lại muốn tránh mặt hắn nên mới nói lời này. Ánh mắt nàng như có muôn vàn đau khổ, chất vấn, bị ai thậm chí là hận thù khi nhìn vào hắn và Hà Gia Lâm, nhưng đến khi hắn nhìn lại thì nàng vội tránh né ánh mắt hắn như không muốn để hắn biết được điều đó. Hắn nhớ hình như đây là lần đầu tiên hắn gặp mặt nàng thì phải, Tam tiểu thư phủ thừa tướng, một thứ nữ do thiếp thất sinh ra nên hắn cũng chẳng có ấn tượng gì về nàng. Nhưng lần gặp mặt đầu tiên này lại đem đến cho hắn một ấn tượng thật đặc biệt, theo ánh mắt nhìn người của hắn thì sau này nàng chắc chắn sẽ trở thành một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, thậm chí có thể là đệ nhất mỹ nữ của Ngao Quốc. Nhưng đó không phải là tất cả, hắn không phải là loại người háo sắc. Cái hắn đặc biệt chú ý là ở ánh mắt kì lạ của nàng, ánh mắt như nhìn một người thân quen, ánh mắt phức tạp ấy khơi dậy trí tò mò trong hắn. Thấy ánh mắt tìm tòi và nghiên cứu từ Ngao Tử Kiên, Thiên Tuyết cố gắng giữ bình tĩnh cho bản thân rồi nhẹ nhàng đáp trả hắn bằng một ánh mắt đáng thương, tội nghiệp như trước đây rồi sau đó quay sang Hà Gia Lâm khẽ gọi:

_ Biểu ca à.....

Nghe giọng điệu đáng thương pha lẫn chút mệt mỏi của Thiên Tuyết, Hà Gia Lâm cũng chợt tỉnh trước tình cảnh đầy xấu hổ này. Hắn choàng vai bằng hữu rồi cười nói:

_ Tử Kiên, cậu làm sao thế, Thiên Tuyết vẫn còn yếu lắm, để muội ấy về phòng nghỉ ngơi đi, khi nào có dịp chúng ta lại rủ muội ấy cùng đi. Cậu thấy có đúng không?

Lúc này, Ngao Tử Kiên mới thu hồi sự nghi ngờ trong lòng của mình, có lẽ hắn đã nhìn lầm rồi. Thiếu nữ thuần lương đang đứng trước mặt hắn với bộ dáng nhu nhược, yếu đuối và ánh mắt đáng thương tội nghiệp đó sao có thể là người nhìn hắn bằng sự căm thù cho được, chắc là hắn đã nhìn lầm rồi.

_ Nếu tam tiểu thư mệt mỏi thì cứ về phòng nghỉ ngơi đi. Nói rồi hắn xoay người bước đi về hướng đại sảnh chỉ để lại trong tầm mắt Thiên Tuyết một bóng lưng thẳng tắp, ngạo nghễ vô cùng quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 10

Trở lại phòng của mình, Thiên Tuyết vẫn chưa thể nào bình ổn lại được tâm trạng của mình, có lẽ là do gặp lại quá nhiều “người quen” của kiếp trước. Kể từ khi gặp lại Ngao Tử Kiên, nàng vẫn luôn cảm thấy có thứ gì đó đang dần thay đổi. Lần đầu tiên tỉnh dậy, nàng vẫn luôn tự an ủi mình sẽ có thời gian một năm để sắp xếp lại kế hoạch của mình. Nàng muốn bỏ trốn cùng nương, nàng không muốn sống ở chiếc lồng son ngọt ngào đầy tranh đấu này nữa.

Kiếp trước nàng gặp Ngao Tử Kiên năm 14 tuổi thế nhưng hiện tại thì sao? Nàng lại có thể gặp lại hắn sớm hơn một năm so với trong kiếp trước. Hiện tại lòng nàng đang rối bời và không suy nghĩ được gì cả. Cô gắng lấy lại bình tĩnh, Thiên Tuyết tự nhủ lòng phải cố gắng mạnh mẽ hơn nữa, bởi lẽ tương lai của nàng và nương sau này đều phụ thuộc vào từng hành động của nàng ngày hôm nay. Có lẽ nàng nên sắp xếp kế hoạch bỏ trốn từ ngày hôm nay thôi.

Kiếp trước sở dĩ nàng bị đại tì, biểu tì và thứ muội hãm hại một phần cũng là do dung mạo của mình luôn xuất sắc hơn chúng tì muội. Vậy có lẽ việc đầu tiên nàng nên làm có lẽ là biến mình trở thành một “xấu nữ”, có như vậy mục tiêu ganh đua của các nàng sẽ không còn là “nàng” nữa (“nàng” là chỉ Thiên Tuyết). Như vậy nàng có thể sống yên ổn được một thời gian để sắp xếp kế hoạch của mình. Sau khi đã suy nghĩ chu đáo, lúc này Thiên Tuyết mới nhận ra trời đã tối đen từ lúc nào, canh giờ cũng đã không còn sớm nữa, có lẽ đã qua giờ cơm chiều từ lâu.

Kiếp trước và kiếp này nàng luôn chỉ có một nha hoàn thân cận nhất là Linh nhi, trong căn viện nhỏ hẹp của nàng có lẽ cũng chỉ có vài ba nha hoàn hạ đẳng và bà tử thô sử lo việc bếp núc, giặt giũ, bởi lẽ nàng vốn là một thứ nữ không được phụ thân ưa thích. Đến ngay cả những nha hoàn của đại nương và đại tì cũng có thể khi dễ nàng. Giờ thì nàng mới nhận ra, trong gia đình giàu sang quyền quý này, nàng cũng chỉ luôn đơn độc một mình, thân phận thứ nữ như nàng lại không sánh bằng một nha hoàn rửa chân cho đại nương. Càng nghĩ đến nàng lại càng không muốn sống ở đây nữa chút nào, nha hoàn Linh nhi kia có lẽ lại gần gũi nàng nên không biết lại chạy đi đâu mất, một nha đầu vô phép tắc như vậy mà kiếp trước nàng lại xem như tì muội tốt. Quả thật là có mắt không trông. Thôi thôi chuyện đã qua rồi, có lẽ nàng nên tìm cơ hội đuổi Linh nhi ra khỏi viện của mình càng sớm càng tốt, nàng cũng có thể yên tâm về tương lai sau này một chút. Quyết định xong xuôi, Thiên Tuyết đứng lên ra khỏi phòng và đi về hướng viện Tam di nương.

Trên đường đi, Thiên Tuyết không ngừng nhớ đến những kỉ niệm ngày xưa của nàng và nương. Mặc dù đó đa phần là những kỉ niệm buồn, nhưng những mảnh kí ức rất nhỏ ấy luôn được nàng trân trọng và khảm sâu trong lòng. Nương nàng là con gái cả dòng chính nữ của một gia đình thương nhân giàu có. Tuy vậy nhưng nương cũng giống nàng, không được phụ thân quan tâm, mẫu thân của nương thì đã mất ngay từ khi nương cất tiếng khóc chào đời. Chính vì vậy, nương nàng mới bị ngoại công xem như một món hàng hóa để trao đổi điều kiện với phụ thân nàng. Trước đây khi ông đã là Thừa tướng đương triều, có biết bao nhiêu gia đình quyền quý muốn kết thông gia với ông nhưng đều bị ông uyển chuyển từ chối cự tuyệt. Nàng không phủ nhận một điều rằng có lẽ ngày xưa phụ thân đại nhân cũng có chút ái mộ mẫu thân nàng.

Nhưng như vậy thì đã sao nào? Lí do lớn nhất cũng là vì mụ nức tài chính từ nhà ngoại của nàng mà thôi. Ngay cả ngoại công của nàng cũng vậy, vì để kết thông gia với Thừa tướng đương triều, có thể lực nhà rẻ đảm bảo việc làm ăn của ông có thể thuận buồm xuôi gió hơn, ông đã không ngừng ngại gả đi trưởng nữ của mình cho người ta làm thiếp, chịu nhiều tủ nhục và uất ức. Phụ thân của nàng mặc dù vừa có thể lấy được một người thiếp tài sắc vẹn toàn, ôn nhu thực đức, lại vừa có thêm nguồn tài vật phong phú từ ngoại công, tội gì mà không thuận theo. Chỉ khổ cho mẫu thân nàng, khi còn ở nhà chịu đủ mọi loại chèn ép của thứ muội và di nương, khi lớn lên lại bị ép gả cho người ta làm thiếp, phải tự tay đoạn tuyệt đoạn lương duyên tươi đẹp của nàng với người bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ, đến nhà chồng lại phải chịu biết bao đau thương chồng chất.

Chính vì vậy mà nàng rất hiếm khi thấy nương cười, từ khi nàng chào đời đến nay đã 13 năm. Trong 13 năm nay chỉ có hai lần nàng được nhìn thấy nụ cười vui vẻ phát ra từ nội tâm của nương. Lần thứ nhất là khi nàng và ca ca lên xuống bếp làm món bánh nướng để tặng nương trong ngày sinh thần của người. Nàng còn nhớ rất rõ khi đó nàng chỉ mới năm tuổi cùng ca ca năm đó cũng chỉ mới sáu tuổi cùng nhau hì hục dưới bếp nhồi bột để làm bánh. Khi đó cả hai huynh muội là lần đầu tiên làm bánh dựa theo những gì được chỉ dẫn trong sách. Tuy cái bánh nhìn không được đẹp mắt lại có mùi kì lạ nhưng nương vẫn ăn rất vui vẻ, vừa ăn vừa cổ vũ bọn họ có khiếu nấu ăn rất ngon, thế là ba mẫu từ cùng ăn bánh rất hạnh phúc.

Lần thứ hai là khi nàng và ca ca cùng nhau hợp tác vẽ một bức tranh chân dung để tặng nương. Bức vẽ được phác họa bởi những nét vẽ hết sức non nớt của nàng và những dòng thơ tiêu vẹo do chính tay ca ca đề lên đã làm cho nương cảm động đến suýt nữa chảy nước mắt. Nàng còn nhớ rõ ánh mắt hạnh phúc của nương lúc đó, ánh mắt uơn ướn hợp với nụ cười không thường trực trên gương mặt xinh đẹp của nương càng làm cho người thêm phần yếu đuối, nhu nhược, đáng thương.

Khi đó nàng vẫn không hiểu chuyện nên vẫn chỉ cho là do nương quá cao hứng, quá vui vẻ nên mới cười chảy cả nước mắt. Thật nực cười làm sao, giờ nghĩ lại nàng đã hiểu tại sao lúc đó ca ca lại vừa khóc vừa ôm nương và nàng thật chặt bằng đôi tay bé nhỏ, gầy yếu của mình. Đó là vì ca có thể hiểu hành động của nương khi đó, có thể hiểu nỗi khổ của nương lúc này, đó là hành động an ủi mà một nhi tử muốn dành cho mẫu thân, đó là cái ôm ấm áp, đầy che chở của người ca ca dành cho tiểu muội thân yêu của mình.

Thế nhưng thật không ngờ đó cũng lại là lần cuối cùng nàng còn có thể được nhìn thấy nụ cười của nương và... được sự che chở ấm áp của ca ca. Bởi vì sau ngày hôm đó, ca ca đột nhiên bị rớt xuống hồ nước trong vườn. Nàng chỉ kịp nhìn thấy gương mặt tái nhợt không còn huyết sắc của ca ca khi được vớt lên từ dưới hồ thì đã nghe phụ thân và đại nương phân phó làm tang lễ rồi tiến hành chôn cất nhanh chóng. Nàng buồn, nàng hận, nàng bị thương nhưng bản thân nàng còn quá nhỏ nên chẳng làm được gì, lại cũng chẳng có ai quan tâm hay để ý đến nàng.

Kể từ ngày ca ca mất, nương sống như một người vô hồn, cứ mãi ngơ ngác, làm việc gì cũng không để tâm, ai nói gì cũng không đáp trả. Ngay cả nàng là nữ nhi thân thiết cũng chỉ gặt đầu hay lắc đầu vài cái, rồi lại tiếp tục ngồi ngơ ngẩn nhìn về phương xa. Sau khi phụ thân biết chuyện, không thêm nói một lời đã đem mẫu thân đến tiểu viện nhỏ rách nát tồi tàn sống một mình tự sinh tự diệt ở đó. Ông cho rằng để mẫu thân ở lại sẽ làm mất mặt ông, mất mặt gia tộc. Do đó cấm nàng không được tiếp xúc quá nhiều với nương để tránh ông bị bẽ mặt. Đúng là một suy nghĩ vô cùng tức cười. Nếu không phải nhờ di Lương – vú nuôi từ nhỏ của mẫu thân tình nguyện ở lại chăm sóc thì không biết giờ mẫu thân đã bị ngược đãi như thế nào. Càng nghĩ, Thiên Tuyết càng không ngừng gia tăng cước bộ của nàng về hướng tiểu viện. "Nương à, Tuyết nhi đang đến thăm người đây".

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cứu Người

Từ xa nàng đã thấy nhoáng lên một bóng người quen thuộc, đơn bạc, yếu đuối và đầy tang thương. Nương... đúng là nương rồi, tính cả kiếp trước lẫn kiếp này đã chín năm rồi nàng vẫn chưa gặp nương. Kể từ khi ca ca nàng mất năm nàng 10 tuổi, nương dường như không còn vui vẻ, không còn quan tâm đến nàng nữa. Dần dần một mình nàng tự sinh tự diệt và nàng cũng không còn muốn thân cận với nương như lúc trước.

_ Nương à, nữ nhi đến thăm người. Vừa nói Thiên Tuyết vừa đến gần đỡ lấy bờ vai gầy yếu của mẫu thân.

Nghe tiếng gọi, Tam di nương quay đầu lại để nhìn hướng phát ra âm thanh. Thấy là Thiên Tuyết đến, mí mắt bà khẽ giật vài cái nhưng vẫn không nói lời nào. Tuy rất nhanh chóng nhưng nàng vẫn kịp nhận ra một tia xúc động và dịu dàng xẹt qua trong mắt bà. Nàng biết, thật ra thần trí nương vẫn rất tỉnh táo, nhưng vì tránh mũi nhọn và tai mắt của đại nương và các di nương khác nên bà mới phải giả điên giả dại sống cuộc sống người không ra người như thế này.

Cách nghĩ của nương tuy rất tiêu cực nhưng lại rất hữu hiệu. Kiếp trước tuy nàng cũng thường bị bọn người xấu trong nhà ức hiếp, khi dễ nhưng đó cũng chỉ là những lời nói khó nghe, cay nghiệt. Thực chất khi đó về phương diện vật chất nương và nàng vẫn sống rất tốt, ít nhất là không phải chết đói hay bị hại chết. Chỉ vì số mệnh trở trêu để nàng được hoàng thượng ban hôn cùng Ngao Tử Kiên, dẫn đến kiếp nạn sinh tử của đời mình. Cố gắng đè nén đau thương và chua xót trong lòng, Thiên Tuyết vừa dịu dàng dịu mẫu thân vào phòng vừa nghẹn ngào nói:

_ Nương à, nữ nhi diu nương vào phòng nghỉ ngơi nhé. Bên ngoài gió lớn lắm, người sẽ bị cảm lạnh mất. Nữ nhi sẽ rất lo lắng cho người.

Nói xong nàng phát hiện di Lương đang từ hướng phòng bếp đi đến nên vội vàng len lén gạt đi giọt nước mắt ướt ướt còn đọng trên mi rồi ngẩng đầu nói với di Lương:

_ Di Lương à, cùng Thiên Tuyết diu mẫu thân vào phòng được không ạ? Mẫu thân đã dùng cơm tối chưa đi?

Di Lương vốn là một người phụ nữ trung niên rất chất phác và tốt bụng. Dáng người to lớn khỏe mạnh với khuôn mặt phúc hậu, dễ gần. Từ xa khi nhìn thấy Thiên Tuyết đang đỡ Tam di nương vào phòng, bà rất bất ngờ vì đã lâu không gặp nàng. Nhưng sau đó khi nghe Thiên Tuyết chào hỏi mình, bà rất nhanh nở một nụ cười hiền lành đúng mực và cung kính đáp:

_ Dạ thưa Tam tiểu thư, Tam di nương vẫn chưa dùng cơm tối ạ.

Nghe di Lương đáp lời mình bằng chất giọng cung kính pha lẫn chút sợ hãi, Thiên Tuyết liền cảm thấy cả người mình thật không thoải mái. Nàng dịu dàng nâng di Lương vẫn còn đang hành lễ với mình đứng lên và nói:

_ Di Lương à, ở trong cái nhà này. Mẫu thân và di chính là hai người thân duy nhất mà Thiên Tuyết thương yêu và kính trọng. Thiên Tuyết rất biết ơn di vì đã luôn ở bên mẫu thân, chăm sóc cho bà. Ở trong lòng Thiên Tuyết, di như người thân gia đình. Chính vì vậy sau này khi gặp con di đừng hành lễ nữa có được không? Hãy coi Thiên Tuyết như tiểu bối của mình mà đối đãi. Được không di?

Nghe xong lời Thiên Tuyết nói, di Lương cảm động rơi nước mắt. Bà là một người thật thà, chất phác, nhưng không phải cái gì bà cũng không biết, không hiểu. Giờ đây bà cảm thấy thật may mắn khi có chủ nhân như Tam di nương và Thiên Tuyết.

Mặc dù cơm tối chỉ bao gồm có một canh, một mặn cùng bát cơm khô cứng đã ngả màu, nhưng ba người cùng ăn với nhau rất ngon và hạnh phúc. Tuy suốt buổi cơm Tam di nương vẫn không nói lời nào, có chăng chỉ là vài ba câu đối đáp giữa Thiên Tuyết và di Lương nhưng nàng vẫn có thể nhận ra được ánh mắt của nương thỉnh thoảng lại len nhìn nàng. Khóe môi bà khẽ kéo lên cùng ánh mắt rạng ngời ấy chứng tỏ nương đang rất hạnh phúc và thỏa mãn. Mục đích của nàng cũng chỉ có thế, nàng muốn đem đến cho nương nụ cười, để nương cao hứng trong suốt thời gian còn sống ở đây, để nương có thể cười mở với nàng hơn. Sau này khi kế hoạch của nàng thành công, nàng có thể dễ dàng hơn trong việc thuyết phục nương cùng nàng rời khỏi đây.

Trở lại viện của mình, Thiên Tuyết đã cảm thấy mệt mỏi rồi, lúc này nàng không muốn ai làm phiền mình cả. Chính vì vậy, sau khi sai nha hoàn đem nước tắm vào phòng, nàng ra lệnh cho họ lui xuống rồi ngâm mình trong làn nước mát lạnh để thư giãn và thoải mái tinh thần. Đó là một trong những thói quen của Thiên Tuyết khi nàng cảm thấy phiền muộn. Bất chợt nàng nghe thấy một tiếng động nhỏ phát ra từ dưới gầm giường. Qua chiếc bình phong mỏng manh và làn hơi nước mờ ảo, Thiên Tuyết cố gắng nhìn thật kĩ về nơi vừa phát ra tiếng động, thế nhưng vẫn không thể nhìn rõ được thứ gì.

Ngoài viện chợt vang lên nhiều tiếng chân vội vã đang bước gần đến đây, lại thêm ánh đèn đuốc sáng trưng và tiếng quân binh trong nhà ngày càng lớn làm cho Thiên Tuyết mất bình tĩnh. Nàng vội vàng mặc quần áo vào, chỉnh chu y phục, làm xong hết thảy sự tỉnh thì trước cửa cũng vang lên tiếng gõ cửa và tiếng thị vệ trưởng đang kinh hô:

_ Tam tiểu thư, trong phủ tướng gia vừa có thích khách, phiền người ra mở cửa ra cho thuộc hạ kiểm tra.

Nghe lời nói của tên thị vệ, liên hệ với tiếng động nhỏ vừa nảy nằng nghe được, ánh mắt Thiên Tuyết chợt lướt qua một tia tinh quang rất nhanh rồi biến mất. Khi tiếng gõ cửa vừa dứt thì cánh cửa cũng được mở ra. Thiên Tuyết giả vờ như gặp kinh hoàng thật lớn, vừa phát rung vừa nắm lấy ống tay áo của mình như đang kiềm chế nỗi sợ trong lòng rồi khẽ nói:

_ Thị vệ trưởng, ta... ta... ta thực sợ hãi. Vừa nảy khi ta vừa tắm xong đang tính đọc sách trước khi ngủ thì thấy có một bóng đen bay rất nhanh qua cửa sổ, sau đó... sau đó...

Thấy Thiên Tuyết phát hoảng và lời nói ngập ngừng, đứt quãng chẳng rõ ràng, người thị vệ trẻ tuổi lại càng mất kiên nhẫn. Hắn vội vàng hỏi thúc:

_ Tam tiểu thư, người bình tĩnh lại đi, mau nói cho thuộc hạ biết tên thích khách đó đã đi về hướng nào rồi?

_ Hắn... hắn ta... chạy về hướng... hướng viện đại nương và đại tỷ rồi.

Không đợi Thiên Tuyết nói xong, theo hướng chỉ tay của nằng, thị vệ trưởng vội vàng dẫn đội quân chạy nhanh về hướng căn viện xa hoa ở hướng ngược lại. Thiên Tuyết lướt ánh mắt nhanh qua tiểu viện của mình, cho lui hết tất cả người hầu về nghỉ ngơi rồi bước vào phòng, gài chặt cửa. Sau đó nằng bình tĩnh ngồi xuống bàn rót cho mình một tách trà, uống một ngụm rồi nhẹ nhàng cất tiếng:

_ Các hạ còn không mau hiện thân thì đừng trách tiểu nữ cho mời thị vệ đến đây đón tiếp nhé.

Vừa dứt lời, Thiên Tuyết chợt nghe thấy một tiếng hừ nhẹ, theo sau đó một hắc y nhân từ trên xà nhà nhẹ nhàng đáp xuống. Hắc y nhân dáng người cao lớn, khí phách, tuy mặc bộ y phục dạ hành nhưng vẫn không khó nhìn ra đây là người xuất chúng. Cả người hắn tản mát ra khí chất lạnh lùng, kiệt ngạo, như không để mắt đến thứ gì. Hắn mang một chiếc mặt nạ bạc nên Thiên Tuyết không thể nhìn rõ mặt hay đoán số tuổi của hắn. Tuy vậy dưới ánh trăng mờ nhạt, nằng vẫn có thể nhìn rõ đôi mắt băng giá ẩn sau dưới lớp mặt nạ ấy. Đôi mắt màu hồ phách trong suốt như có thể nhìn xuyên thấu tâm tư của nằng. Đôi mắt này, khí chất cao quý, lạnh ngạo này không phải người nào cũng có thể có được. Nó giống như... khí chất vương giả của người hoàng tộc.

Người này thật khó lường, thật nguy hiểm. Liệu nằng cứu hắn là đúng hay sai?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Người Đã Nợ Ta Một Ân Tình

Thật ra không riêng gì Thiên Tuyết, Từ Dạ cũng rất bất ngờ khi lần đầu tiên gặp nằng. Hắn là một sát thủ lãnh huyết vô tình, ai nghe đến tên hắn cũng phải sợ hãi mất hồn. Người giang hồ thường truyền miệng nhau một câu nói: “Người có thể không nhớ tên hoàng đế Ngao quốc, nhưng người không thể nào không biết đến tên của Từ Dạ. Hắn chính là thần chết, khi hắn xuất hiện, hơi thở tử vong sẽ bao trùm, đó chính là đêm đen của sự chết chóc.

Khi mới bước chân vào giang hồ, hắn vẫn chỉ là một sát thủ vô danh không có người biết. Thế nhưng chỉ trong vòng hai năm, từ một người độc lai độc vãng, hắn đã gây dựng nên tổ chức ám sát đứng hàng đầu trong Tứ quốc - Dạ Sát. Tuy nhiên từ trước đến nay chẳng ai biết được gương mặt và số tuổi thật của Từ Dạ. Bởi vì hắn luôn xuất hiện trong đêm đen u tối với bộ y phục dạ hành và chiếc mặt nạ bạc lạnh lẽo vô tình.

Nhưng hôm nay thì sao, đối diện với một hắc y nhân lãnh huyết như hắn, một tiểu thư khuê phòng như nằng không hề tỏ ra sợ hãi mà trái lại còn giúp hắn trốn tránh quân tuần tra. Không những thế hiện tại nằng còn dùng ánh mắt hồ hững để mà quan sát hắn. Quả thật là khó tin.

Nếu như Thiên Tuyết biết được suy nghĩ trong lòng Từ Dạ lúc này chắc chắn phải dở khóc dở cười. Thật ra lúc đó nằng chỉ nghĩ đơn giản là sẽ để hắn nợ nằng một ân tình nên mới cứu hắn, còn về biểu tình bình thản của nằng có lẽ là do nằng đã sống được hai đời rồi. Trải qua hai kiếp làm người, nằng đã sớm không để ý đến sinh tử của bản thân là gì. Bởi lẽ cho dù bề ngoài hắn có khóc liệt hay lạnh lẽo đến đâu thì cũng không bằng tâm tư của những người thân ruột thịt của nằng, cũng không bằng... người phụ quân mà nằng luôn tin tưởng. Thôi, thôi, chuyện đã qua lâu rồi, nằng cũng không còn muốn nhớ đến con người bạc tình bạc nghĩa như hắn nữa, Từ nay trở đi, Ngao Từ Kiên hắn và nằng sẽ mãi mãi không bao giờ đi chung một con đường nữa.

_ Tại sao người lại cứu ta, không sợ ta sẽ giết người sao?

Câu nói của Từ Dạ vừa cất lên đã đánh tan sự tĩnh lặng trong phòng, cũng làm Thiên Tuyết bừng tỉnh khỏi những suy nghĩ rối ren của mình ở kiếp trước. Thật ra ngay cả Từ Dạ cũng cảm thấy rất ngạc nhiên về chính bản thân mình, từ xưa đến nay hắn rất hiếm khi cất lời, đặc biệt là trước người không quen biết. Ngay cả những người đã từng chết dưới lưỡi kiếm của hắn, cũng chỉ có một số ít ỏi là vinh dự được nghe thấy giọng nói của hắn. Thế nhưng không biết tại sao khi nhìn thấy ánh mắt lạc lõng, đơn độc và bi thương của nằng, hắn lại cảm thấy thật quen thuộc. Chính vì vậy, hắn muốn gây sự chú ý với nằng, hắn muốn đánh thức nằng khỏi dòng suy nghĩ tang thương đó.

Thật ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên hắn và nằng gặp nhau, và lại nằng cũng chỉ là một tiểu cô nương chưa đến tuổi cập kê. Theo như lời thị vệ trưởng lúc nảy thì nằng là Tam tiểu thư của phủ thừa tướng. Một tiểu thư lại ở căn viện nhỏ hẹp, tòi tàn thế này chắc chắn là một thứ nữ không được sủng ái. Vậy tại sao nằng lại không giống với những thứ nữ yếu đuối khác?

Về phần Thiên Tuyết, dù nàng đã cố gắng quan sát thật kĩ từng biểu hiện của hắn, đặc biệt là đôi mắt màu hổ phách lạnh huyết ấy. Thế nhưng nàng vẫn không thể nào nhận biết được điều gì thông qua chiếc mặt nạ bạc lạnh lẽo không cảm xúc ấy. Thôi vậy, bình đến tướng chặn, nếu đã không đoán được suy nghĩ của hắn thì nàng cũng chẳng muốn tự làm rối loạn trận tuyến của mình. Cứu hắn chính là một cơ hội của nàng, chính nàng cũng đã đem chính bản thân mình đánh cược vào ván cờ trước mắt, nếu cứu hắn là sai lầm, nếu nàng thua ván cờ này, nàng cũng không hối tiếc vì đã dùng mạng mình đặt cược.

_ Ngươi không cần biết tại sao ta lại cứu ngươi, ngươi chỉ cần biết ngươi đã nợ ta một ân tình.

Vừa dứt lời, Thiên Tuyết đã cảm nhận được một cỗ hàn khí đánh thẳng về phía nàng. Tuy không nhìn về phía Tử Dạ nhưng nàng vẫn có thể sâu sắc cảm giác được ánh mắt băng lãnh của hắn đang nhìn về hướng nàng. Mặc dù lòng bàn tay Thiên Tuyết lúc này đã ướt đầm mồ hôi nhưng nàng vẫn cố tự trấn tĩnh mình và cảm li trà trên bàn lên tiếp tục thưởng thức. Hừ, cái chết nàng cũng đã từng trải qua thì còn gì đáng sợ hơn nó nữa chứ? Nếu ánh mắt có thể giết người thì có lẽ Thiên Tuyết đã bị bầm thây vụn đoạn dưới ánh nhìn chăm chú đầy sát khí của Tử Dạ. Thản nhiên đối nhận và chống lại tầm mắt của hắn, Thiên Tuyết bình tĩnh nâng li trà lên tiếp tục thưởng thức.

Thái độ của Thiên Tuyết khơi dậy sự hứng thú của Tử Dạ. Đã bao lâu rồi hắn mới gặp được một người bình thân khi đối diện với hắn? Những người không biết tên hắn thì cũng vội vàng cách xa hoặc chạy mất dạng khi thấy hắn. Cho dù là những thuộc hạ thân cận của hắn trong Dạ Sát, khi gặp hắn cũng đều tỏ ra thái độ cung kính, tôn sùng. Nhưng nàng thì hoàn toàn bất đồng với họ, hắn bỗng nhiên không còn ý định ban đầu là giết nàng để diệt khẩu nữa.

Khi Thiên Tuyết cảm giác là mình không thể cố gắng giả trang gương mặt bình thân này được nữa thì Tử Dạ bỗng nhiên thu hồi ánh mắt rồi cất lời:

_ Ta không cần người cứu, làm sao ta lại nợ ngươi ân tình?

Hừ, tính lật lọng với nàng sao. Thiên Tuyết thừa nhận rằng bản thân là có mưu đồ mới tự chủ trương cứu hắn nhưng người này cũng thật vô ơn. Mọi việc xong xuôi lại tính phũ phàng bỏ chạy à, không dễ đâu. Nếu như có thể đọc được suy nghĩ của Thiên Tuyết lúc này, có lẽ Tử Dạ lãnh huyết cũng phải nổi giận lôi đình. Hắn chỉ đơn thuần là tò mò về nàng nên mới cố tình làm khó thôi có được không?

_ Hừm, tuy tiểu nữ chỉ là tiểu thư khuê các suốt ngày ở khuê phòng, nhưng ta vẫn biết được cái gì là hành hiệp trọng nghĩa, chẳng phải người giang hồ các người luôn sống theo phương thức có ơn báo ơn, có oán báo oán. Ta còn nghe nói người giang hồ cũng rất trọng chữ tín và trung thực, cho dù là nhảy vào dầu sôi lửa bỏng vì ân nhân của mình cũng nghĩa bất vị thân, không phải sao? Thiết nghĩ khi này tiểu nữ đã rất “trọng nghĩa” trong việc che giấu hành tung cho các hạ, giải cứu các hạ khỏi toán quân lục soát, chẳng lẽ đó không phải là ân cứu mạng?

Nói xong, Thiên Tuyết khẽ giương khóe môi lên mỉm cười. Kiếp trước, thông qua Ngao Tử Kiên, nàng cũng có thể quen biết một số hảo hán giang hồ vốn là bằng hữu hoặc thuộc hạ dưới trướng của hắn. Chính vì vậy, việc nàng biết một số quy tắc trên giang hồ là điều rất bình thường. Có lẽ hắn phải chấp nhận thiếu nợ nàng một ân tình đi?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Ta Đồng Ý

Có lẽ vì thái độ Tử Dạ đã hòa nhã hơn nên Thiên Tuyết dường như đã quên mất đối diện với mình chính là một hắc y nhân băng lãnh có thể lấy mạng nàng bất cứ lúc nào. Tử Dạ không phải là một người dễ dàng để người khác uy hiếp hay đặt điều kiện. Chính vì vậy, không khí trong phòng vừa mới bình thường trở lại thì thoáng chốc đã tụt xuống âm độ. Lời nói lạnh lùng mang theo từng đợt rét lạnh như hàn sương chạm rãi cát tiếng:

_ Nếu ngươi giải thích được hợp tình hợp lý thì ta sẽ xem ngươi là ân nhân và giữ đúng lời hứa trả nợ ngươi một ân tình. Còn nếu không thì ngươi hãy chuẩn bị sẵn sàng chết dưới lưỡi đao của ta.

Câu nói của Tử Dạ làm Thiên Tuyết thoáng sững người nhưng điều đó cũng chỉ diễn ra trong giây lát. Hừ, chết sao? Một người được trọng sinh như nàng mà lại sợ cái chết ư? Đúng là nực cười. Sắp xếp lại các suy nghĩ của mình và sâu chuỗi chúng lại, Thiên Tuyết giương khóe môi mỉm cười nhẹ nhàng như có như không, thản nhiên nhìn sâu vào đôi mắt màu hổ phách đầy băng giá ấy. Ván cờ này, nàng ăn chắc rồi.

Trái ngược với bộ dạng vô hại lúc này, Thiên Tuyết lúc này tạo cho người khác một cảm giác không thể xem thường. Đã đến lúc ngã bài với hắn rồi, nàng cũng không cần phải giả trang làm gì nữa.

_ Được thôi, nhớ giữ đúng lời ngươi đã nói. Ta không biết ngươi là ai, nhưng ta nghĩ ngươi là một sát thủ rất nổi tiếng trên giang hồ. Nhiệm vụ lần này của ngươi là ám sát Ngũ vương gia Ngao Tử Kiên nhưng không thành công. Tuy nhiên ngươi đã gây ra thương tích cho hắn. Ta nói có phải không?

Tuy rất ngạc nhiên về những phán đoán chuẩn xác của Thiên Tuyết nhưng Tử Dạ vẫn không nói gì. Sự trầm mặc của hắn làm Thiên Tuyết phải tự tiếp tục lời nói của mình:

_ Ta nghĩ rằng ngươi cũng đã bị thương, chính vì vậy ngươi mới có thể trốn chạy và ẩn nấp ở một nơi nguy hiểm như phủ thừa tướng. Mặc dù ngươi có

thể dễ dàng trốn thoát khỏi đây, nhưng với điều kiện là người không bị thương hoặc không có quân binh truy đuổi. Với hoàn cảnh hiện nay của người, cho dù người có giết ta đi nữa thì cũng sẽ kinh động đến quan quân thị vệ và cơ hội rời khỏi đây của người sẽ càng khó hơn. Có lẽ người cũng đã biết, toàn phủ thừa tướng hiện nay được bảo vệ bởi rất nhiều quân lính và ám vệ. Mục đích thật sự là đang chờ để bắt được người mà thôi.

Lúc này, Từ Dạ thật sự bất ngờ về câu trả lời của Thiên Tuyết. Bởi lẽ mọi điều nàng vừa nói đều là sự thật. Cái nhìn nhạy bén, lời nói nhẹ nhàng và thái độ thản nhiên ấy làm sao lại có thể xuất phát trên một tiểu thư khuê phòng mới 13 tuổi như nàng đây?

Câu nói của nàng cũng làm hắn nhớ đến vết thương trên ngực của mình. Bởi vì này giờ không chú ý nên dường như vết thương đã rách ra thêm một chút nữa rồi. Hắn cần rằng để chịu đựng sự đau đớn trên người, đối với một người đã từng vào sinh ra tử nhiều lần như hắn thì vết thương này có đáng là gì. Thế nhưng không hiểu sao hắn lại cảm thấy sức lực dần dần càng kiệt, cánh tay cũng dần mờ nhạt thế nhĩ, chẳng lẽ là do mất máu quá nhiều? Cố gắng vận nội công để điều hòa khí tức trong cơ thể, có lẽ do vết thương trên người, cũng có thể do câu trả lời của Thiên Tuyết làm Từ Dạ hải lòng nên hắn đã bỏ đi một phần khí tức băng lãnh quanh người:

_ Ta đồng ý với người. Từ Dạ ta đã thiếu người một ân tình.

Vừa nói xong, Từ Dạ tính dùng khinh công để thoát khỏi đây nhưng không hiểu sao khi hắn vừa chuẩn bị rời khỏi thì đầu óc một trận quay cuồng, cảnh vật xung quanh dần mờ ảo rồi chìm vào bóng đen bất tận. Trước khi mất đi ý thức, một ý nghĩ vụt lóe ra trong đầu hắn: trên kiếm có tấm độc.

Trong khi Thiên Tuyết vẫn chưa bắt kịp suy nghĩ của mình khi nghe câu trả lời của Từ Dạ thì thấy hắn bất chợt ngã xuống. Điều này làm nàng cũng phát hoảng. Vốn dĩ này giờ nàng vẫn cố gắng tỏ ra trấn tĩnh trước hắn, bởi lẽ ánh nhìn rét lạnh của hắn có sức sát thương quá mạnh. Mặc dù nàng không sợ chết nhưng vẫn bị hắn làm hoang mang. Thật ra câu trả lời của nàng cũng chỉ là ăn may. Bởi lẽ kiếp trước vào năm nàng 14 tuổi, có một đêm cả phủ thừa tướng đầy thị vệ và quân binh ráo riết kiểm tra và lục soát thích khách. Nghe nói là khi Ngao Từ Kiên cùng băng hữu đang ra ngoại ô du ngoạn thì bị sát thủ ám sát và làm bị thương ở tay phải. Tên sát thủ lúc đó cũng đã bị thương nên đã chạy trốn và bị truy sát đến phủ thừa tướng thì mất dấu.

Khi này lúc thấy vẻ mặt gấp gáp và hoang mang của tên thị vệ trưởng, nàng cũng đã cảm thấy cảnh tượng này khá quen thuộc. Lại thấy trong những quân lính vừa đến lục soát có hai ba tên cận vệ thân cận của Ngao Từ Kiên thì càng làm lòng hoài nghi của nàng tăng lên. Sau đó khi vào phòng nàng đã quan sát thật kĩ dưới gầm giường của mình và thấy có một vết máu nhỏ. Lại thêm không khí trong phòng đột nhiên giảm xuống càng làm nàng tin tưởng hơn với suy nghĩ của mình. Chắc hẳn trước đó hắn đã ẩn thân dưới gầm giường của nàng. Nhưng sau khi thấy mọi việc đã trở nên an toàn hơn, hắn đã phi thân lên xà nhà và ẩn nấp ở đó.

Thế nhưng thì mọi việc dường như lại phát sinh ngoài dự đoán của nàng rồi, có lẽ vẫn nên cứu tình hắn trước thì tốt hơn. Sau nghĩ đã suy nghĩ thông suốt, Thiên Tuyết đã không còn chần chờ mà dời bước về hướng Từ Dạ để xem xét vết thương của hắn. Đó là một vết thương rất sâu và bị đâm ở hướng ngực phải. Thiên Tuyết không khó để nhận ra điều đó vì vật áo ở trước ngực Từ Dạ hiện nay đã ướt đẫm. Mặc dù y phục dạ hành đã làm che mất màu sắc đỏ tươi của máu nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được máu ở vết thương hắn vẫn đang không ngừng chảy ra. Ngược mắt lên để xem sắc mặt hắn còn ổn không nhưng lúc này nàng mới sực nhớ tới chiếc mặt nạ bạc lạnh lẽo vẫn còn trên gương mặt hắn. Tay khẽ kháng chạm vào chiếc mặt nạ đã che khuất dung mạo của Từ Dạ. Khi cảm nhận được hơi lạnh rét buốt từ nó mang lại, nàng đã sững sờ trong chốc lát rồi bình thần thu tay về. Thôi, mỗi người đều có một bí mật của riêng mình, không phải chính nàng cũng có một bí mật mà không muốn để ai biết đó sao? Vẫn nên cầm máu cho hắn trước thì tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Ta Sẽ Còn Trở Lại

Mặc dù biết rằng mình đang cứu người nhưng Thiên Tuyết vẫn không thể nào tránh khỏi ngượng ngùng, gương mặt trắng nõn của nàng giờ đây đã phủ thêm hai rặng mây hồng càng làm tăng thêm nét đẹp tự nhiên của nàng. Một tiểu thư khuê phòng như nàng mà bây giờ lại đang cời áo một nam nhân xa lạ mà mình chưa từng gặp mặt. Tuy biết rằng đây là điều không hợp lẽ giáo nhưng nàng cũng phải cố gắng tự trấn định mình không được xao động, bởi lẽ hiện tại trước mắt nàng vẫn không thể tin tưởng vào ai khác ngoài chính bản thân mình, Linh nhi sớm muộn gì cũng sẽ phản bội nàng, tốt nhất nàng vẫn nên chủ động băng bó cho hắn thì tốt hơn. Chỉ có hắn sống nàng mới có thêm một phần cơ hội thực hiện kế hoạch của mình.

Dòng suy nghĩ của nàng bỗng nhiên bị cắt đứt khi vết thương của hắn hiện ra trước mắt nàng. Vết thương rất sâu và đang không ngừng chảy máu nhưng lúc này dòng máu ấy không còn màu đỏ tươi vốn có nữa mà chuyển sang màu đen đặc rợn người, chỗ vết thương cũng bị rách ra và có dấu hiệu nhiễm trùng. Nàng thật không ngờ vết thương của hắn lại nghiêm trọng như vậy, bởi lẽ dáng vẻ của hắn không có biểu hiện gì là đau đớn cả. Thiên Tuyết vội vàng cầm khăn giúp hắn lau sạch vết máu xung quanh để tránh nhiễm trùng vết thương rồi vội vàng tìm kiếm thuốc cầm máu trong phòng. Thật may mắn là vài hôm trước nàng bị té ngã có chừa lại ít thuốc cầm máu và thuốc trị thương.

Sau khi làm xong hết mọi thứ, Thiên Tuyết liền tìm kiếm những quyển sách y thuật cũ mà trước đây nàng chưa bao giờ đọc đến để nghiên cứu. Bởi lẽ kiếp trước nàng luôn cho rằng phận nữ nhi chỉ cần học tốt cầm kì thư họa, làm một tiểu thư khuê các hiểu tri thức hiểu lễ nghĩa là ổn, thế nên nàng chưa bao giờ đọc các loại sách như y thư bao giờ. Thế nhưng trong tình huống hiện tại, nàng mới biết được mình đã sai rồi. Là nữ nhi thì sao chứ, tri thức mọi lĩnh vực đều có chỗ hữu dụng của nó, và nếu cố gắng nàng cũng có thể học y thuật, binh pháp như nam nhân. Việc cấp bách hiện tại là nàng phải tìm kiếm nhanh loại thuốc giải độc cho hắn. Vì các loại thuốc trị thương của nàng có lẽ cũng chỉ có thể giúp hắn cầm cự trong một thời gian nhất định.

Trong khi Thiên Tuyết đang nghiêm túc nghiên cứu y sách thì một bóng đen vụt qua rất nhanh bên người nàng rồi dừng lại ở chiếc giường mà Từ Dạ đang

nằm. Cùng lúc, Thiên Tuyết chợt cảm thấy cả người vô lực, nàng gục đầu xuống bàn rồi chìm vào giấc ngủ.

_ Chủ thượng tha tội, thuộc hạ đã đến trễ. Thương thế của ngài như thế nào rồi?

Lúc này người trên giường vốn đang hôn mê bất tỉnh lại mở đôi mắt lạnh lùng, đăm đăm chậm rãi cất tiếng:

_ Ta không sao. Ngươi hãy đưa tin kêu Độc y lập tức về Dạ sát. Chúng ta bây giờ lập tức đến đó.

Tuy Từ Dạ trả lời một cách bình thản, nhưng lại làm cho Bạch Sát lo lắng không ngừng. Đi theo chủ thượng mười năm, hẳn hiểu rất rõ tính cách của chủ thượng. Người luôn luôn lạnh lùng, ít nói, cho dù đối với những người thân cận nhất như hắn và Hắc Sát. Trong mắt người mọi thứ chẳng có gì quan trọng. Đến ngay cả chính bản thân người cũng không bao giờ coi trọng. Cũng may nhờ một thân công lực cao thâm cộng với võ công cái thể mà người mới có thể bao lần thoát hiểm trong gang tấc. Thế nhưng hôm nay thì sao? Khi ám sát thất bại vì giúp đỡ thuộc hạ rút lui người đã trúng một đao rất nặng từ Ngao Tử Kiên. Nghĩ đến Ngao Tử Kiên là Bạch Sát lại nổi lên sát ý. Hừ, dám làm chủ thượng bị thương, sẽ có một ngày Bạch Sát ta lấy mạng hắn. Hôm nay cũng may nhờ có chủ thượng mà Dạ Sát không có tổn thất một ai. Tuy vậy vừa nãy hắn vẫn phát hiện được chủ thượng chỉ mới vừa tỉnh dậy sau khi bất tỉnh một thời gian ngắn. Đây là việc chưa từng có ở trước kia bao giờ? Hẳn chắc chắn rằng thương thế lần này nghiêm trọng hơn rất nhiều so với lời nói của chủ thượng.

Sau khi đã truyền tin cho Độc y, Bạch Sát quay đầu để chờ đợi mệnh lệnh xuất phát của Từ Dạ thì bất gặp ánh mắt của chủ thượng đang rơi vào cô gái đang ngất xỉu trên bàn. Vừa nãy khi đột nhập vào phòng, hẳn chỉ một lòng nghĩ đến chủ thượng nên vội ra tay điểm huyết ngủ của nàng rồi chờ lệnh của chủ thượng. Thế nên bây giờ hắn mới có dịp quan sát rõ ràng. Mái tóc đen dài mượt mà của Thiên Tuyết lúc này đang buông lỏng trên đôi vai nhỏ gầy yếu. Một vài sợi tóc theo làn gió khẽ lướt qua gương mặt nàng càng làm tăng thêm vẻ nhu nhược. Đôi mắt ngủ say làm nổi bật hàng lông mi dài cao vút. Cánh môi anh đào đỏ mọng kết hợp với ngũ quan tinh xảo trên gương mặt nàng lúc này không chỉ khiến Bạch Sát mà cả Từ Dạ có một loại cảm giác hít thở không thông.

Thế nhưng chỉ sau một thời gian ngắn Bạch Sát đã lấy lại bình tĩnh và nổi lên sát ý. Mặc dù hắn cũng không nỡ sát hại thiếu nữ trẻ tuổi trước mắt này, hơn nữa nàng lại còn là một nữ nhân xuất chúng. Thế nhưng đối với hắn điều đó vẫn không thể nào sánh bằng sự an nguy của chủ thượng được. Từ xưa đến nay không ai có thể biết hành tung của chủ thượng mà còn sống trên đời này cả. Nếu tin đồn Từ Dạ của phái Dạ Sát bị thương truyền ra ngoài thì hậu quả sẽ rất khó lường. Cho dù chủ thượng có thần thông quảng đại cỡ nào cũng không thể tránh khỏi sự truy sát của hàng ngàn sát thủ từ các môn phái, kể cả hoàng thất.

_ Bạch Sát, không được làm tổn thương nàng.

Khi ánh đao màu sáng bạc của Bạch Sát như ngọn hái tử thần đang sắp kết thúc đi sinh mệnh của Thiên Tuyết thì bất chợt nghe thấy mệnh lệnh của Từ Dạ. Lời nói rét lạnh như hàn sương nhưng vẫn pha lẫn chút nóng nảy và... lo lắng. Lo lắng ư? Bản thân hắn là một người lãnh huyết, thế nên chưa bao giờ nảy sinh tình cảm với bất cứ nữ nhân nào. Vậy mà khi nãy hắn lại thất thần thật lâu khi nhìn nàng. Đến khi sát ý của Bạch Sát tỏa ra hắn mới kịp hồi phục tinh thần và nhận ra tình huống trước mắt. Tim hắn chợt có cảm giác đau nhói khó hiểu khiến hắn không cần suy nghĩ mà lập tức hạ lệnh cho Bạch Sát dừng tay. Thật là khó hiểu.

_ Nàng là ân nhân của ta, chúng ta mau đến Dạ Sát ngay bây giờ.

Nói rồi Từ Dạ bỏ lại một mình Bạch Sát vẫn còn đang ngỡ ngàng mà phi thân vào màn đêm yên tĩnh. Sau khi thấy chủ thượng rời đi, Bạch Sát vội vàng đuổi theo. Hai bóng đen với tốc độ kinh người nhanh chóng rời khỏi phủ Thừa tướng. Trước khi rời khỏi đó, Từ Dạ đột nhiên quay đầu nhìn về phương hướng khuê phòng của Thiên Tuyết rồi lại tiếp tục sử dụng khinh công phi thân rời khỏi.

_ Nữ nhân, ta sẽ còn trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Trốn Ra Phủ

Sáng sớm hôm sau khi tỉnh giấc, Thiên Tuyết giật mình phát hiện bản thân mình như vừa trải qua một giấc mộng dài. Bởi lẽ xung quanh phòng nàng không còn lưu lại một dấu vết gì để chứng tỏ tối qua vừa có người đột nhập vào khuê phòng của nàng. Ngay cả vết máu rất nhỏ ở dưới sàn nhà cũng bị hủy thi diệt tích không còn chút dấu vết. Nếu không phải hiện tại nàng đang ngồi trước bàn đọc sách với một cuốn y thư còn đang đọc dở dang thì chắc nàng cũng tưởng đó chỉ là một cơn mộng kì lạ.

_ Hừ thật đúng là không nên đánh giá một con người qua vẻ bề ngoài. Nàng thật không ngờ tên hắc y nhân lãnh huyết ấy lại là người không giữ chữ tín. Bằng chứng là hiện tại hắn đã trốn thoát mà không để lại tin vật hay lời nhắn gì về lời hứa của hắn ngày hôm qua. Nếu nàng không nhớ nhầm thì hẳn tên là Từ Dạ thì phải. Thật không biết gặp hắn là phúc hay là họa nữa đây.

Nhìn tiểu thư suy nghĩ đến xuất thần mà không hề nhận biết mình đã vào phòng từ nãy đến giờ. Hiện tại Linh nhi đang có trăm ngàn câu hỏi khó giải đang

hiện lên trong đầu. Nàng thật không thể nào lý giải nổi những hành động và thái độ kì lạ của tiểu thư gần đây. Không, phải nói là từ khi tiểu thư tỉnh dậy sau khi bị té ngã vào bụi gai ở vườn hoa của đại tiểu thư thì phải. Thật là kì lạ, vẫn là đáng điệu, vẫn là gương mặt mỹ lệ, vẫn là giọng nói nhẹ nhàng yếu ớt của tiểu thư trước đây. Đường như không có gì thay đổi mà đường như cũng đã thay đổi rất nhiều.

Thật ra lúc này không chỉ Linh nhi mà ngay cả chính Thiên Tuyết cũng không hiểu nổi chính mình nữa là. Nàng hiểu được bản thân mình từ sau khi trọng sinh đã cố gắng kiên cường và có chủ kiến hơn trước. Thế nhưng chỉ mới gặp Từ Dạ có một lần mà dường như bản tính yếu đuối, ít nói của nàng coi như trả về số không. Nàng biết giận dữ, biết mạnh mẽ đối đáp, biết xử sự một cách có định kiến với suy nghĩ chính chắn. Đó là điều trước đây chưa bao giờ xuất hiện.

Thôi, tốt nhất nàng vẫn nên tự dựa vào sức mình thì hơn. Loại bỏ những suy nghĩ miên man còn sót lại trong đầu, Thiên Tuyết ra lệnh cho Linh nhi đem thức ăn sáng vào phòng rồi vừa ăn vừa suy nghĩ. Hiện tại chắc có lẽ đại tỷ và các thứ muội vẫn còn ngoài ngoài ở kinh thành. Vì hôm qua trời quá tối nên họ vẫn chưa khởi hành về sau trận tập kích của sát thủ ngày hôm qua. Phụ thân nàng thì chắc đã lên triều, các di nương thì có lẽ đang ở trong viện của mình hoặc ra ngoài mua son phấn. Không có ai sẽ chú ý đến nàng, đây là thời cơ tốt nhất để nàng lên ra ngoài.

Nếu muốn có cơ hội rời khỏi đây thì phải có tài lực hoặc lực lượng của riêng bản thân nàng. Lực lượng riêng không phải muốn ngày một ngày hai là có thể xây dựng được, như vậy trước tiên nàng sẽ bắt đầu tạo ra tài lực cho bản thân mình. Cũng may ở kiếp trước vì để giúp đỡ Ngạo Từ Kiên, nàng cũng đã có học qua một số kiến thức về buôn bán để có thể giúp hẩn quản lý gia sản. Hiện tại xem ra đã có chỗ hữu dụng rồi.

_ Linh nhi, muội thu dọn thức ăn rồi đi làm việc của mình đi. À phải rồi, lát nữa ta sẽ uống thuốc sau nên muội không cần đem thuốc ngay đâu, giờ đầu ta vẫn còn rất đau cần nghỉ ngơi một lát. Nếu có ai tìm ta muội cứ nói tôi qua gió lớn ta bị trúng phong hàn nên vẫn còn đang nghỉ ngơi nhé.

Nhìn gương mặt chân thành, thân thiết pha lẫn chút mệt mỏi của tiểu thư với cách xưng hô dịu dàng đầy quen thuộc kia thì lúc này Linh nhi đã hoàn toàn buông hết mọi ngờ vực trong lòng. Hóa ra là do vết thương của tiểu thư vẫn chưa bình phục, vậy mà nàng cứ suy nghĩ lung tung.

_ Dạ, thưa tiểu thư, người nghỉ ngơi cho tốt nhé. Khi nào tỉnh dậy nhớ gọi nô tỳ, nô tỳ sẽ hâm nóng thuốc rồi đem vào cho tiểu thư. Nói rồi, Linh nhi quay người ra khỏi phòng với gương mặt vui mừng và thở phào nhẹ nhõm. Bởi lẽ thái độ lạnh nhạt của tiểu thư mấy ngày nay đối với nàng khiến nàng cảm thấy rất áp lực, lại thêm lời châm chọc, dèm pha từ các nô tì khác làm nàng thấy khó chịu. Nhưng giờ thì tốt rồi, mình vẫn mãi mãi là tỷ muội tốt của tiểu thư.

Sau khi Linh nhi ra ngoài, Thiên Tuyết nhanh chóng đến trước bàn trang điểm hóa trang cho mình thành một nha hoàn có dung mạo bình thường. Mái tóc dài đen mượt lúc này đã bị búi lên thành kiểu tóc nha hoàn. Cặp mắt hạnh to tròn sáng trong bị vài sợi tóc mái rủ lên che lấp đi một nửa diện mạo. Đôi môi đỏ hồng phấn nộn bị phủ một tầng phấn son sậm màu làm mất đi nét đẹp tự nhiên vốn có.

Không được, nàng vẫn cảm thấy có gì đó chưa hoàn chỉnh. Thiên Tuyết nhanh chân đi đến phòng của các nha hoàn trong viện. Lúc này mọi người đã đi làm việc, viện của nàng lại rất ít người nên chắc chắn khả năng bị người khác phát hiện là rất thấp. Thiên Tuyết nhanh chóng lấy một bộ y phục cũ kĩ của nha hoàn rồi lấy nhọ nồi còn sót lại dưới bếp lau hết vào trên mặt, cổ và tay. Sau khi thay xong bộ y phục nha hoàn, nàng gói bộ y phục của mình vào một chiếc túi nhỏ rồi hướng tới cổng ra ngoài.

Bảo đại một cái tên nha hoàn quen thuộc, Thiên Tuyết nhanh chóng bịa ra một lý do với lính gác cổng rồi cúi thấp đầu đi ra ngoài. Cũng may bởi vì trong ngày thường cũng có rất nhiều nha hoàn ra ngoài mua vật phẩm, thuốc men hoặc son phấn cho các chủ tử của mình nên khi Thiên Tuyết nói lý do đi mua son phấn cho chủ tử cũng không có gì lạ. Và lại lúc này nàng cũng đã hóa trang mình thành một nha hoàn bình thường nên cũng chẳng dẫn đến sự chú ý của mọi người.

Lúc này trên đường phố, một thiếu nữ có thân hình yếu điệu, xinh đẹp đang đi dạo phố thu hút ánh mắt của mọi người xung quanh. Nàng tuy mặc bộ y phục nha hoàn nhưng lại không hề tỏ ra hèn mọn mà trái lại còn tạo cho người ta cảm giác cao quý. Mọi ánh mắt đều tập trung vào thân hình nhỏ nhắn ấy rồi ngấm nhìn khuôn mặt của nàng. Khi phát hiện đó là một gương mặt hết sức bình thường lại đen đúa, đôi mắt bị tóc lò xo che lấp thì ai nấy đều tự động tản ra làm việc của mình. Thậm chí có người vừa bỏ đi vừa nói nhỏ:

_ Hừ, đúng là trúng tà mà. Nữ nhân bình thường như vậy mà làm lão tử tốn thời gian ngắm nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Duyên Kỳ Ngộ. Ông Lão Thần Bí

Nghe thấy lời nói đó, Thiên Tuyết cũng chỉ khẽ lắc đầu mỉm cười rồi sai bước đi về phía trước. Cho dù lời nói đó có quá đáng thì như thế nào, đó cũng xuất phát từ thói quen và bản tính của con người bình thường mà thôi, ai mà chẳng thích cái đẹp cơ chứ.

Đang tính đi thẳng về phía trước thì bất chợt một giọng nói già nua, khàn đặc và yếu ớt vang lên bên tai làm Thiên Tuyết dừng hẳn cước bộ.

_ Tiểu thư xinh đẹp à, xin hãy đại từ đại bi giúp đỡ cho ông lão ăn mày này vài đồng bạc ăn cơm. Đã ba hôm rồi lão vẫn chưa có cái gì bỏ bụng cả, sắp chống đỡ không nổi nữa rồi.

Theo hướng phát ra tiếng nói đó Thiên Tuyết cũng nhận ra người vừa cất tiếng nói chuyện với mình là ai. Đó là một ông lão lớn tuổi với mái tóc và bộ râu

dài trắng xóa và bộ y phục rách rưới đến không còn nhận ra hình dáng ban đầu của nó. Ông lão đang ngồi tựa vào một góc nhỏ dơ bẩn và đầy rác rưởi bên vệ đường. Người ông khẽ run từng đợt, môi trắng nhợt mấp máy như không còn chút sức lực. Đôi tay đầy nếp nhăn đang cố hết sức đưa về phía trước như muốn tìm kiếm cái gì đó. Thiên Tuyết chợt sững người và bàng hoàng khi nhận ra đôi mắt thâm quầng của ông lão này giờ vẫn bất động và không hề có dấu hiệu ánh sáng như người bình thường. Hóa ra ông lão bị mù ư?

Một nỗi thương cảm dần hiện lên trong lòng, rồi nó như hóa thân thành ngọn sóng lớn đẩy cảm xúc của Thiên Tuyết lên đến cao trào. Lúc này nàng chỉ cảm thấy khó chịu và xót xa vô cùng. Xót xa cho ông lão ăn mày tội nghiệp, cũng như xót xa cho chính bản thân mình. Tuy hai người có hoàn cảnh khác nhau nhưng cả hai đều cùng chung số phận, phải chịu sự lạnh nhạt, xem thường của người đời. Trước kia khi nàng bị phán tội bị đim lồng heo thì không chỉ phải chịu sự lạnh nhạt của người thân mà còn phải chịu tiếng chê trách của người đời. Bây giờ ông lão trước mắt cũng như vậy. Có lẽ họ chê ông nghèo, khinh khi ông dơ bẩn nên không thèm đếm xỉa gì đến sự sống chết của ông. Chính vì vậy mà cho dù ông lão mù lòa đã ở đây rất lâu rồi mà vẫn không ai hảo tâm giúp đỡ.

Nén lại những giọt nước mắt đang sắp dâng trào ra khỏi mắt, Thiên Tuyết đi đến gần ông lão dịu dàng cầm lấy tay ông và nói:

_ Ông có thể đi được không, để con đưa ông đến quán trọ nghỉ ngơi và dùng cơm nhé.

Ông lão nghe vậy thoáng sững người một lát rồi hướng nhìn về phía Thiên Tuyết và khẽ gật đầu nhận lời. Trên đường đi nàng rất cẩn thận và nhẹ nhàng đỡ ông lão để ông không bị vấp ngã.

Đến một túp quán gần đó, sau khi một vài món ăn đơn giản được tiểu nhị đưa lên, Thiên Tuyết đã phải sững sốt với sức ăn kinh người của ông lão. Chỉ tích tắc trong vài giây, một mình ông đã ăn sạch hết tất cả những thức ăn trên bàn, lại kêu thêm một vài món đắt tiền rồi vui đầu ăn ngon lành. Lại như một con sóc nhanh chóng cuốn trôi hết tất cả đồ ăn vừa mới đem lên. Sau đó ông lão mới thỏa mãn buông đũa thờ ra một tiếng thỏa mãn.

Sau khi ăn một trận no nê, ông lão bỗng trở nên có tinh thần hơn và khác hẳn rất nhiều so với lúc ban đầu. Thời gian ra ngoài đã lâu, khi Thiên Tuyết đang tính toán trả tiền rồi quay về phủ thì mới phát hiện mình không có đem theo bạc. Tìm kiếm trên người hồi lâu rốt cục nàng cũng đành quyết định đem chiếc vòng tay bằng cẩm thạch mà nương đã tặng cho nàng lúc trước để bán nọ. Thấy hành động của Thiên Tuyết, đôi mắt không tiêu cự của ông lão bắt chợt lóe ra tia sáng rất nhanh rồi biến mất.

Sau khi ra khỏi túp lâu, ông lão bỗng cười lớn hai tiếng rồi sau đó vút một cái biến mất giữa dòng người đông đúc. Trong khi còn đang ngơ ngác thì Thiên Tuyết nghe được một tiếng nói văng vẳng bên tai:

_ Tiểu oa nhi, cảm ơn bữa cơm của ngươi, có duyên sẽ gặp lại.

Trở về phủ, Thiên Tuyết nhanh chóng xóa lớp hóa trang, thay bộ y phục tỳ nữ ra và giấu thật kỹ dưới ngăn tủ rồi khóa lại. Làm xong hết mọi động tác nàng mới có thể bình tâm ngồi nghỉ ngơi một chút. Xem ra chuyến đi ngày hôm nay đã trở nên vô dụng rồi, cũng may nàng kịp trở về nên vẫn chưa bị ai phát hiện. Vốn đang thở phào nhẹ nhõm thì lúc này giọng nói của Linh nhi vang lên kịp thời cắt đứt mạch cảm xúc thoải mái của nàng hiện tại.

_ Thưa tiểu thư, lão gia phân phó nô tì báo lại cho người biết tối nay có tổ chức tiệc, ăn mừng Lục di nương có tin vui. Lão gia căn dặn tiểu thư hãy mau trang điểm, thay y phục rồi đến đại sảnh ngay, không được chậm trễ ạ. Nghe nói lão gia đã mời rất nhiều đại quan, công tử quyền quý đến tham dự. Hình như có vài vị vương gia cũng tới góp vui đấy ạ.

Lục di nương? Có tin vui ư? Nếu nàng nhớ không lầm ngày này năm sau thì Lục di nương mới được chẩn đoán là có hỉ mạch. Xem ra sự việc đã dần thay đổi và đi nhanh hơn so với kiếp trước rồi. A, đúng rồi, như vậy ba tháng sau đứa con chưa ra đời của Lục di nương chẳng phải sẽ... Hừ, cũng phải thôi, bản thân Lục di nương vốn là nha hoàn thân cận của Nhị di nương, vì để bảo trì sự yêu thương của phụ thân cũng như làm yếu đi sức ảnh hưởng của phụ thân với Đại di nương nên Nhị di nương mới nhịn đau đưa nha hoàn thân cận của mình cho phụ thân làm công cụ âm giương. Nha hoàn ấy vốn dĩ cũng là một mỹ nhân yếu điệu, có trí tuệ lại thêm một vài thủ đoạn mà nàng học từ chủ nhân, thế nên nhanh chóng từ một thiếp thất dễ tiện nhanh chóng thăng cấp thành Lục di nương, làm một cánh tay đắc lực trợ giúp cho Nhị di nương. Thế nhưng mối quan hệ giữa hai người đó có thật sự thân thiết như mặt ngoài không thì vẫn chưa biết được.

Là người đã từng trải qua sinh tử nên Thiên Tuyết đã có thể suy nghĩ thông suốt những vấn đề trước đây mà nàng luôn mê muội, hay có lẽ đó cũng chỉ là sự mê muội do chính nàng đặt ra, một đại gia đình hạnh phúc do chính nàng luôn ảo tưởng, một sự thật phũ phàng mà chính bản thân nàng không dám nhìn nhận mà thôi.

Thiên Tuyết à, nên buông bỏ thôi, người phụ thân như vậy thật không xứng với nàng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Phụ Thân Từ Ái

Đối với phụ thân, nương tử, nữ nhi, bằng hữu,... có lẽ tất cả cũng chỉ là công cụ để mưu danh đoạt lợi. Ông biết ý đồ của Nhị di nương nhưng vẫn thuận

theo sủng ái Lục di nương để kiểm chế sự phát triển của Đại di nương, để bà bớt kiêu ngạo và không tỏ ra xem thường ông nữa. Bởi lẽ chức thừa tướng của ông là do phụ thân của bà nâng đỡ mà có. Chính vì vậy ông cảm kích bà nhưng đồng thời tự tôn của một nam nhân cũng làm ông hận bà. Ông tỏ ra sủng ái Đại tỷ vì đó là con cò có giá trị nhất mà ông đã bồi dưỡng từ rất lâu. Một khi Đại tỷ được gả vào Hoàng gia, ông sẽ trở thành một vị Thừa tướng được vạn người kính nể, có thể lực lớn mạnh mà ai ai cũng phải kính sợ, làm việc gì cũng có gốc cây đại thụ to lớn là Hoàng gia chống lưng, đại vị và tiền tài của ông sẽ như điều gặp gió tăng lên nhanh chóng. Như vậy ông sẽ không còn sợ sệt hay phụ thuộc vào bất cứ ai nữa.

_ Tiểu thư à, tiểu thư, người sao vậy, người mau chuẩn bị đi, không lại bị lão gia trách phạt mất, để nô tỳ thay y phục giúp người.

Nhìn người “tỷ muội” tốt trước mắt, Thiên Tuyết chỉ khẽ mỉm cười gạt đầu rồi nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng của mình. Danh lợi, địa vị có thể cướp đi tình cảm chân thật của con người sao? Nắm chặt bàn tay của mình, Thiên Tuyết tự nhủ với lòng, chắc chắn sẽ không như vậy, nàng là nàng, sẽ không có gì có thể thay đổi được, chỉ có những người lòng tham vô đáy mới có thể dễ thay lòng đổi dạ như vậy thôi.

_ Linh nhi, giúp ta trang điểm nhẹ nhàng, đơn giản thôi. Cất bộ váy màu hồng phấn đó đi, lấy cho ta bộ váy áo màu xanh nhạt thêu hoa sen đó là được rồi.

_ Thưa tiểu thư, nhưng...

_ Không sao cả, cứ làm như vậy đi, dù gì ta cũng không phải là nhân vật chính đêm nay.

Hừ, đùa sao, nếu nàng không làm thì hôm nay không chỉ là một tiệc mừng đơn giản mà thông qua đó phụ thân còn muốn lôi kéo thêm thế lực về phía mình, cũng như chọn ra một vài người con rể có chức quyền trong đó. Phụ thân chưa bao giờ làm việc gì mà không thu được lợi ích cả, nàng là một thứ nữ không được sủng ái nhưng lại kêu nàng đến dự tiệc. Mặc dù nàng vẫn chưa đến tuổi cập kê nhưng có lẽ phụ thân cũng đang tính toán cho nàng lộ diện trước để cân đo giá trị của món hàng không được trọng dụng như nàng. Vậy thì trang điểm, ăn mặc đẹp để làm gì cơ chứ, chẳng lẽ muốn bản thân nàng tự biến mình thành món hàng cho người ta ngắm nghía, lựa chọn sao?

Thật ra lúc này Thiên Tuyết vẫn chưa tự ý thức được vẻ đẹp của bản thân mình. Kịp trước nàng là ai chứ? Danh hiệu mỹ nữ đệ nhất kinh thành không phải là dễ lấy. Thế nên hiện tại cho dù nàng chỉ mới 13 tuổi, cho dù nàng chỉ trang điểm đơn giản, mặc một chiếc váy xanh nhạt giản dị, không cầu kì nhưng điều đó vẫn không thể nào làm lu mờ sắc đẹp sẵn có của nàng, mà trái lại còn tạo nên vẻ đẹp thanh lệ, thoát tục pha lẫn chút ngây thơ của một thiếu nữ chưa trưởng thành.

Theo con đường nàng bước vào đại sảnh, có không ít vương tôn công tử ngơ ngẩn ngắm nhìn, thậm chí là tưởng tượng ra mỹ cảnh khi nàng lớn lên sẽ như thế nào nghiêng nước nghiêng thành. Thiên Tuyết mặc kệ những ánh mắt đang nhìn mình, cổ họng ngày càng lạnh lẽo nhưng bề ngoài nàng vẫn duy trì gương mặt nhu nhược, yếu đuối.

_ Tam tỷ, chịu đến rồi cơ à, tỷ cũng thật là cao giá đấy, để phụ thân và mọi người đợi lâu như vậy.

Người vừa phát ra tiếng nói không phải ai khác mà chính là Lãnh Ngọc Dao. Trước khi Thiên Tuyết đến đây thì cũng không ít công tử quyền quý nhìn nàng hữu hảo, thậm chí là ái mộ, làm lòng hư vinh của nàng được thỏa mãn. Mặc dù nàng chỉ mới 12 tuổi nhưng vẫn hiểu được chuyện nam nữ thường tình, cũng mong muốn có nhiều người theo đuổi để có thể chọn lựa được một phu quân hoàn hảo cho mình. Vậy mà khi Thiên Tuyết vừa đến thì mọi thứ tốt đẹp quanh nàng dường như sụp đổ. Tiềm nhân này, tại sao cứ thích chống đối nàng vậy hả

Thấy ánh mắt thù hận, căm ghét, pha lẫn chút đố kỵ của Lãnh Ngọc Dao, Thiên Tuyết chỉ thu hồi ánh mắt rồi giả trang khuôn mặt run sợ và bối rối, ngược lên nhìn Lãnh Ngọc Dao, phụ thân rồi như đã rất kinh hoàng nên vội vàng cúi đầu nhân lỗi:

_ Xin phụ thân tha lỗi. Do nữ nhi bất cẩn làm bản y phục nên lại phải quay về thay đổi nên mới đến chậm. Mong phụ thân không trách phạt.

Nói xong bằng chất giọng yếu đuối, Thiên Tuyết lại vờ run rẩy như rất sợ hãi phụ thân trách phạt rồi lại cúi đầu để che giấu vẻ mặt của mình. Đã rất lâu rồi Lãnh thừa tướng mới nhìn đến Tam nữ nhi của mình. Đúng là càng lớn càng xinh đẹp, nhưng lại giống với Tam di nương nhu nhược, yếu đuối như vậy sẽ không thể hoàn thành tốt sự kì vọng của lão. Ừm nhưng sau này nàng lớn lên với sắc đẹp của nàng nói không chừng lại có thể tìm được một nhà thông gia có thế lực, chỉ cần có thể giúp ít cho sự nghiệp của lão thì cũng không uổng phí đã nuôi nàng bấy lâu, Nghĩ như vậy nên Lãnh thừa tướng dịu dàng mỉm cười bước lên đỡ Thiên Tuyết dậy rồi nhẹ nhàng dặn dò:

_ Con làm gì vậy, đứng lên đi, chỉ là về thay y phục thôi cũng không chậm trễ gì. Phụ thân sẽ không vì việc nhỏ này mà trách phạt nữ nhi của mình đâu.

Người ngoài nhìn vào một màn phụ tử tình thâm này đều không hết lời khen ngợi Lãnh thừa tướng là người phụ thân từ ái, thương yêu thứ nữ, lại có người nịnh nọt khen ngợi ông là người anh minh sáng suốt nên có thể sinh ra những nữ nhi hiếu thuận, lại mỹ mạo hơn người.

Nghe những lời tán tụng của mọi người, Thiên Tuyết chỉ cười lạnh dưới đáy lòng rồi cố gắng làm giảm sự hiện diện của mình ở đó và tìm cách trốn ra ngoài. Nàng không thích sự giả dối ở nơi đây. Xa hoa nhưng đầy cạm bẫy, náo nhiệt nhưng lại ẩn chứa âm mưu, thủ đoạn và những toan tính đê hèn. Tại sao nàng lại sinh ra ở đây cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Yêu Hận Tình Thù _ Buông Bỏ...được Sao?

Hít thở không khí trong lành ở hậu hoa viên bên ngoài, men theo lối đường mòn quen thuộc, Thiên Tuyết thả chậm cước bộ và đi thẳng về phía trước một cách vô thức. Đêm đen tĩnh mịch, từng cơn gió lạnh lẽo, giá rét thổi qua cơ thể gầy yếu của nàng, những luồng không khí lạnh lẽo liên tiếp lướt qua da thịt, làm xua tan đi sự bức bối mà nàng đã cố nhẫn nhịn trong bữa tiệc. Cảm giác lạnh giá làm nàng chợt bừng tỉnh, ngược mắt lên nhìn cảnh vật trước mắt, nàng khẽ sững người khi trước mặt nàng là hồ nước trong suốt rộng lớn vô cùng quen thuộc nhưng cũng đầy xa lạ. Đây là nơi cuối cùng lưu giữ hình ảnh của ca ca trên cõi đời này. Nghĩ đến đó, Thiên Tuyết không thể nào giả trang như không có việc gì được nữa. Bao uất ức, tủi nhục, bao khổ đau mà nàng phải chịu đựng, hình ảnh ca ca chết cô quạnh, lạnh lẽo,... tất cả đang bủa vây lấy tâm trí nàng. Những giọt nước mắt trong suốt như con lữ lần lượt tràn ra kéo theo bao kí ức mà nàng đã khổ cực chôn sâu dưới tận đáy lòng.

Khi Ngao Tử Kiên đang thả chậm cước bộ đi dạo thì bất chợt nghe thấy tiếng động nhỏ ở phía trước. Thực ra vì quan hệ ngoại giao nên hần mới đến bữa tiệc vô nghĩa này để bày tỏ sự hữu hảo của mình với thừa tướng. Nhưng các quan viên khác lại cứ đánh chủ ý lên trên người hần, người thì nịnh nọt, người thì mai mối, người thì kết giao, tất cả những sự giả dối ấy làm hần thật khó chịu. Chính vì vậy hần mới uyển chuyển từ chối hết tất cả mọi người rồi lấy cớ say rượu để ra đây hít thở không khí trong lành. Là người học võ nên chỉ cần một tiếng động nhỏ từ rất xa hần cũng dễ dàng để nghe thấy. Giờ này đáng lẽ mọi người đều đang tập trung ở chính sảnh rượu thịt no say mới đúng chứ, làm sao lại có người còn ở đây. Mang theo sự tò mò, Ngao Tử Kiên rẽ theo hướng vừa phát ra tiếng động và đi thẳng về phía trước.

Nghe thấy tiếng bước chân đang đi về hướng mình, Thiên Tuyết vội vàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt mình rồi bước chân chuẩn bị rẽ sang con đường khác để đi về phòng.

_ Ngươi là ai? Đứng lại cho bản vương.

Tiếng nói lạnh lùng, tràn ngập uy nghiêm kịp thời vang lên ngăn chặn bước chân của Thiên Tuyết. Không cần quay đầu lại nàng cũng bước người đó là ai. Không muốn gặp lại Ngao Tử Kiên trong hoàn cảnh này, Thiên Tuyết nhanh chóng hành lễ rồi viện cớ bị choáng đầu nhanh chóng bước nhanh về phía viện của mình. Thế nhưng Ngao Tử Kiên vẫn chưa bỏ cuộc, hần lúc này chỉ cảm thấy có một cỗ lửa nóng đang thiêu đốt trong lồng ngực của mình.

Hừ, hần đường đường là Vũ vương của Ngao quốc mọi người đều kính sợ vậy mà chỉ một thứ nữ nhỏ nhoi lại dám xem thường hần. Hành lễ với hần mà vẫn không quay mặt lại, đã thế còn vội vàng vàng mướn cớ để sớm về phòng, đã khi nào mà hần bị xem thường như thế cơ chứ.

_ Ngươi mau đứng lại cho bản vương.

Giả vờ như không nghe thấy, Thiên Tuyết nhanh chóng gia tăng cước bộ của mình về phía trước. Chính lúc này, một bóng đen nhanh chóng lướt qua và dừng lại trước mặt nàng. Ngược mắt lên nhìn người đứng trước mặt mình, lúc này, Thiên Tuyết mới sâu sắc cảm nhận được câu nói oan gia ngõ hẹp, rõ ràng là đã cố gắng để tránh mặt hần nhưng thật không ngờ nàng vẫn lại gặp được hần.

Ngao Tử Kiên lúc này cũng rất bất ngờ, vốn dĩ hần đang dự định giáo huấn nàng một trận nhưng khi nhìn đến gương mặt nàng lúc này, mọi lời oán giận đều tiêu tán theo mây khói. Trên gương mặt thiếu nữ vẫn còn vuron vài giọt lệ, cặp mắt uрон ướt, đồ ừng cùng giọng nói nghẹn ngào chứng tỏ nàng vừa mới khóc một trận thảm thiết. Thế nhưng gương mặt vẫn hiện lên vẻ quật cường khi đối diện với hần. Có lẽ... nàng không muốn để hần thấy bộ dạng này nên mới vội vã quay về chăng?

Một nỗi thương cảm thật sâu sắc, vừa quen thuộc vừa kì lạ dâng lên từ đáy lòng làm hần có cảm giác muốn ngay lập tức được ôm nàng vào lòng, an ủi nàng, xua tan đi những giọt nước mắt còn vuron trên hàng mi dài mĩ lệ của nàng. Hần chợt giật mình, hần bị điên rồi sao?

_ Tại sao lại khóc? Hần không kịp suy nghĩ mà bật thốt ra lời nói ấy bằng một giọng nói dịu dàng mà trước nay chưa từng có. Đang ảo não vì những hành động kì lạ của bản thân mình thì hần chợt nghe thấy một tiếng nói đáp lời.

_ Ta không sao.

Giọng nói lạnh như băng, vừa dứt khoát vừa tuyệt tình như muốn cắt đứt mọi lời mà hần sắp thốt ra. Con tức giận lại dâng lên làm hần mất đi lí trí kiểm soát bản thân mình, cho nên hần cũng không để ý đến xưng hô là “ta” của nàng mà không phải là “tiểu nữ” như trước đây. Hần kéo nàng đến trước mặt mình, bắt nàng phải nhìn vào ánh mắt lạnh lẽo của hần rồi gằn giọng:

_ Tại sao ngươi lại né tránh bản vương? Tại sao lại không dám nhìn bản vương? Tại sao ngươi lại căm ghét ta?

Thốt ra câu hỏi cuối cùng, cả hần và nàng đều sững sờ nhìn nhau không biết nói gì. Vốn dĩ Ngao Tử Kiên chỉ định chất vấn nàng hai câu hỏi nhưng không biết vì sao hần lại chủ động thốt ra câu hỏi cuối cùng, có lẽ đó chính là nghi vấn mà hần luôn cất giấu trong lòng chăng? Mặc dù chỉ mới gặp Thiên Tuyết có hai lần nhưng hần lại có cảm giác nàng không muốn gặp mặt hần, thậm chí là ghét hần. Điều này thật nực cười, hần và nàng chỉ mới gặp nhau có hai lần thì làm sao có thể kết thù được cơ chứ.

Chắc chắn Ngao Tử Kiên sẽ không thể ngờ được rằng giữa hần và Thiên Tuyết đúng là có một mối thù sâu như biển, nhưng điều đó lại xảy ra ở kiếp trước khi hần và nàng sắp kết duyên làm phu thê với nhau.

Nén lại những cảm xúc khó chịu trong lòng lúc này, Thiên Tuyết cố gắng giữ giọng điệu bình tĩnh rồi lấy hết can đảm nhìn sâu vào mắt hần và đáp:

_ Xin vương gia rộng lượng thứ tội cho tiểu nữ, chẳng qua là chiều nay tiểu nữ vẫn chưa kịp uống thuốc nên vẫn còn chút choáng đầu, thế nên mới thất lễ

với vương gia. Xin vương gia khoan hồng độ lượng mà không trách phạt tiểu nữ.

Mặc dù biết là Thiên Tuyết chỉ mượn cớ nhưng lúc này thấy nàng đã chịu đối mặt với mình hẳn cũng bình tĩnh trở lại. Đêm nay hẳn hành động luống cuống như vậy thật không giống tác phong ngày thường của hẳn. Tâm trạng phục hồi, Ngao Tử Kiên cũng lấy lại nét bình tĩnh trên gương mặt. Hẳn buông nàng ra và dùng nét mặt nghiêm trang, giọng điệu vờn giả với người thân phận thấp để nói với nàng:

_ Bỏn vương còn có việc, phiền Tam tiểu thư nhắn lại với Thừa tướng ta phải về phủ trước. Nói rồi không đợi nàng đáp lời mà vội vã rời khỏi đó như muốn trốn tránh điều gì.

Thật ra tâm trạng của Thiên Tuyết lúc này cũng không khác Ngao Tử Kiên là mấy. Nói không còn yêu là giả, nhưng nói có hận không lại là thật. Nàng biết rằng kiếp trước hẳn không phải là hung thủ chân chính hại chết nàng, hẳn cũng không có tham gia vào kế hoạch hại chết nàng của bọn họ. Thế nhưng tại sao hẳn lại tuyệt tình như vậy? Mặc dù nàng chỉ là người thay thế trong lòng hẳn, nhưng chẳng lẽ hai năm quen nhau, không đủ để hẳn nhận biết rõ con người nàng sao. Nàng thương hẳn, nàng yêu hẳn, thậm chí là có thể dùng tính mạng của mình để đánh đổi mọi thứ vì hẳn. Vậy còn hẳn thì sao, trở mặt nhìn nàng bị người khác vu oan, bị dân chúng thóa mạ, bị đẩy vào chiếc lồng heo dơ bẩn rồi chìm sâu xuống đáy biển mù, tăm tối.

Nếu như hẳn là người có lương tâm, hay vẫn nhớ tình xưa nghĩa cũ thì nên giúp nàng minh oan khỏi tội danh ô nhục mà nàng không hề làm này. Ngược lại với mọi thỉnh cầu, mọi ước muốn của nàng, hình ảnh cuối cùng mà hẳn cho nàng thấy lại chính là hẳn đang tay trong tay nói cười cùng đại tỷ - người đã không từ thủ đoạn để hãm hại nàng. Thử hỏi nàng làm sao có thể chịu nổi đây.

Nhìn bóng lưng hẳn dần khuất sâu trong màn đêm, Thiên Tuyết nắm chặt hai bàn tay đến rướm máu, nàng ngược mắt lên nhìn trời để nước mắt không thể chảy ra. Nàng không cho phép mình khóc thêm một lần nào nữa vì con người bạc tình ấy.

Ngao Tử Kiên, người nói thử xem. Yêu hận tình thù giữa ta và ngươi, liệu có thể buông bỏ được sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tử Dạ Thật Hiện Lời Hứa

Liên tiếp hai tháng trôi qua kể từ đêm gặp mặt Ngao Tử Kiên, Thiên Tuyết vẫn ở mãi trong phòng và không hề có ý định bước ra ngoài gặp người khác. Nghe nói Đại tỷ và các tỷ muội khác đều cùng nhau ra ngoài đi lễ chùa rất vui vẻ. Mặc kệ người khác có bàn tán như thế nào nhưng nàng vẫn không hề để tâm. Thật không ngờ đến tối ngày thứ ba nàng lại gặp được Tử Dạ, hay nói chính xác hơn là hẳn tự tìm đến nàng.

Hôm đó là một đêm không trăng không sao và đầy yên tĩnh, khi màn đêm buông xuống chỉ còn nghe rõ tiếng kêu của côn trùng trong màn đêm đen tĩnh mịch, Tử Dạ đột ngột xuất hiện trước giường nàng với bộ y phục dạ hành và mặt nạ bạc quen thuộc. Tuy nhiên lần này hẳn đã không còn mang khí chất lạnh lùng như lúc trước nữa.

_ Ta đến để thực hiện lời hứa với ngươi. Hẳn nói.

Không khí đột ngột yên tĩnh sau lời nói của Tử Dạ, có lẽ do Thiên Tuyết quá bất ngờ trước sự xuất hiện đột ngột và đầy quỷ mị của hẳn, cũng có lẽ do hẳn muốn cho Thiên Tuyết thời gian để suy nghĩ về điều kiện đặt ra.

Sau một hồi thất thần, nàng cuối cùng cũng đã hiểu rõ ngụ ý của hẳn khi xuất hiện ở phòng nàng vào lúc này. Sắp xếp lại những suy nghĩ mông lung trong đầu, Thiên Tuyết mừng rỡ đưa ra yêu cầu:

_ Ta muốn thoát khỏi nơi đây và đến một nơi thanh bình khác, nơi mà không có ai biết về ta, ta muốn sống một cuộc sống bình thường, vô ưu vô lo trong suốt quãng đời còn lại, ngươi có làm được không?

Ngược mắt lên nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy như đầm lầy vực sâu của Tử Dạ, mặc dù không nhìn thấy được nét mặt hẳn lúc này nhưng Thiên Tuyết vẫn có cảm giác rằng việc này đối với hẳn chỉ là chuyện nhỏ. Đúng như những gì nàng dự đoán, hẳn không hề nghĩ ngợi mà đáp một tiếng “Được”. Thế nhưng đó chưa phải là toàn bộ lời nàng định nói, thật ra nàng còn muốn đem theo cả nương và di Lương nữa, họ chính là hai người thân duy nhất của nàng trong cả hai kiếp làm người, một người có ơn sinh thành, một người có ơn trung thành chăm sóc. Cả hai người nàng không muốn bỏ lại ai cả.

_ Ta có thể mang theo hai người nữa không?

_ Là ai?

_ Đó là nương ta và vú nuôi của nàng.

_ Không thể.

_ Tại sao vậy? Chẳng phải người nói sẽ thực hiện lời hứa, sẽ giúp ta đó sao? Ta cầu xin người, ta không thể bỏ họ ở lại đây một mình trong một nơi không có tình người như vậy được.

Nhìn đôi mắt đầm lệ từ thiếu nữ trước mặt, lần đầu tiên trong đời Từ Dạ lại có cảm giác không đành lòng. Thế nhưng tình huống trước mắt lại không cho phép hắn nghĩ nhiều như vậy. Sau khi thuộc hạ của hắn ám sát Ngao Từ Kiên thất bại, triều đình đã tăng cường lính thủ thành, cấm vệ quân và ám vệ ở khắp nơi. Một khi Tam tiểu thư phủ thừa tướng mất tích có thể sẽ làm họ nghi ngờ. Tuy vậy nàng lại là một thứ nữ không được sủng ái nên có thể sự việc sẽ dễ dàng xếp đặt êm xuôi mọi chuyện. Thế nhưng một khi số người mất tích đột ngột tăng lên từ một lên ba rất có thể sẽ bức dây động rừng đến bọn họ. Lúc này hắn vẫn chưa thể nào đối đầu trực tiếp với triều đình được, chỉ có thể thật xin lỗi nàng mà thôi.

Khoan đã... thật xin lỗi nàng ư? Từ Dạ giật mình vì ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu. Thấy hắn không trả lời mà vẫn mãi đắm chìm trong suy nghĩ, Thiên Tuyết liền lên tiếng giải vây:

_ Thôi vậy, ta cũng không muốn làm khó người. Vậy giúp ta trở thành một xấu nữ đi.

Nghe lời nói của Thiên Tuyết, đáy mắt Từ Dạ khẽ lóe lên một tia sáng kì dị nhưng rất nhanh đã không còn dấu vết gì.

_ Tại sao? Câu hỏi đơn giản và đầy ngắn gọn nhưng Thiên Tuyết không cần phải suy nghĩ cũng hiểu rõ ý mà hắn muốn hỏi.

Khẽ cười tự giễu, đến ngay cả nàng còn thấy lý do này quá buồn cười thì làm sao có thể giải thích rõ ràng cho hắn hiểu được. Thử nghĩ xem kiếp trước một thứ nữ không được sủng ái như nàng tại sao lại bị các tỷ muội khác ganh ghét, hãm hại, đó là vì dung mạo của nàng luôn xuất sắc hơn họ. Vậy tại sao nàng lại được hoàng thượng tứ hôn làm vương phi của Ngao Từ Kiên, bởi vì nàng là mỹ nữ đệ nhất kinh thành, lấy nàng là cách liên hôn tốt nhất để lấy đi sự trung thành từ người cha thừa tướng của nàng, cũng như có được danh tiếng tốt nhất. Hôn nhân hoàng gia không đơn giản chỉ là tình yêu đơn giản bình thường, mọi thứ đều đã trải qua sự tính toán, cân nhắc lợi hại rất sâu sắc.

Cũng chính vì không muốn bị cuốn sâu vào vùng nước đục ở kiếp trước thế cho nên nàng mới muốn tiên hạ thủ vi cường, trực tiếp hủy đi dung mạo của mình. Mặc dù cũng rất tiếc nuối và đau khổ, nhưng nàng sẽ không hối hận về hành động của mình.

_ Thứ lỗi cho ta không thể trả lời được. Người có thể trực tiếp hủy đi dung mạo của ta ngay bây giờ, ta chỉ cần người giúp tuyên truyền việc Tam tiểu thư phủ thừa tướng đã bị hủy dung ra bên ngoài là được rồi. Thế nào, điều kiện này của ta rất dễ dàng, người có làm được không?

_ Được, nhưng phải chờ ba ngày sau ta mới có thể thực hiện, hiện tại ta phải đi xử lí một việc, người liệu có thể chờ được?

_ Thành giao, ba ngày sau xong việc, ta và người không ai nợ ai nữa.

Một cơn gió vút qua, Thiên Tuyết đã không còn nhìn thấy Từ Dạ nữa. Hắn như một cơn gió đến rồi lại đi, không hề lưu lại một chút vết tích gì. Thiên Tuyết đã chuẩn bị sẵn sàng để tiếp nhận những gì sẽ xảy ra sau ba ngày kế tiếp. Nàng sẽ không hối hận về việc mình đã suy nghĩ, chắc chắn là như vậy.

Về phần Từ Dạ, thật ra lúc này hắn chỉ có một suy nghĩ, chỉ cần tìm ra loại thảo dược đó, hắn sẽ có thể giúp nàng trở thành xấu nữ mà không cần hủy hoại dung mạo của nàng.

Mỗi người đều đang chìm đắm trong tâm trạng riêng của mình. Thế nhưng cả hai thật không ngờ chỉ vì lần quyết định này họ đã thay đổi cuộc đời của mình. Tuy nhiên đó cũng là những chuyện về sau rồi, hiện tại Từ Dạ phải đang đối mặt với những nguy hiểm chết người trong rừng rậm tử vong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tính Kế

Hai tháng bình yên trôi qua, sớm biết sẽ không thể sống dễ dàng mãi như vậy thế nhưng Thiên Tuyết thật không ngờ rằng sáng sớm hôm sau khi vừa tỉnh giấc thì phiền phức đã tự tìm đến nàng.

_ Tiểu thư, người đã tỉnh rồi à, người mau đổi y phục rồi đến đại sảnh dùng cơm đi, lão gia vừa bảo người sang gọi tiểu thư đây. Đây là một dịp may hiếm có, tiểu thư phải cố nắm bắt đấy. Mau lên, để muộn sẽ không tốt đâu.

Nghe xong những lời Linh nhi vừa nói, Thiên Tuyết nhanh chóng suy nghĩ về nguyên nhân ngày hôm nay phụ thân lại cho gọi nàng. Hừ bữa cơm gia đình sao, nếu như việc "tốt" này xảy ra với Thiên Tuyết ở kiếp trước thì chắc chắn nàng sẽ vui mừng đến mức rơi lệ rồi. Thế nhưng hiện nay mọi thứ đều đã thay đổi, nàng cũng không còn là Lãnh Thiên Tuyết dễ tin người của kiếp trước nữa, chỉ sợ bữa cơm này chính là hồng mơn yến được sắp đặt sẵn để bẫy nàng vào mà thôi.

Mặc dù đã biết trước bữa cơm này thật không đơn giản, thế nhưng biểu hiện bên ngoài của nàng lúc này vẫn là nét mặt nhu nhược pha lẫn vui mừng:

_ Thật vậy sao Linh nhi, vậy muội mau giúp ta rửa mặt chải đầu đi, không thể để phụ thân chờ lâu được.

_ Hi, tiểu thư à, biết ngay là người sẽ vui mừng đến độ làm rối loạn hết mọi thứ mà. Thật ra em đã chuẩn bị sẵn sàng y phục và khăn mặt rồi, chỉ chờ tiểu thư người rời giường thôi đấy.

Nghe lời nói đầy quan tâm từ Linh nhi, Thiên Tuyết cảm động đến nghẹn lời, khẽ vươn tay lau đi giọt lệ vừa chảy ra từ khóe mắt. Nàng thật yếu đuối, lại tiếp tục khóc nữa rồi. Thế nhưng nàng rất muốn, rất muốn được giữ lại mãi giây phút này. Không khí tỳ muội đầy ảm áp này giữa nàng và Linh nhi không biết còn có thể duy trì bao lâu nữa đây.

Làm xong hết mọi việc, khi Thiên Tuyết đến đại sảnh cũng cùng lúc đại tỷ đang cùng nha hoàn thân cận của mình bước vào đại sảnh. Lúc này mọi người đều đã đến đông đủ nên cũng không tiện để chào hỏi nói chuyện. Hai người chỉ gật đầu chào nhau rồi lại tiếp tục tìm chỗ ngồi cho mình.

Lúc này mọi người đã đến đông đủ cả, ở vị trí chính giữa là chỗ ngồi dành cho phụ thân và đại nương của nàng. Bên cạnh lần lượt là Nhị di nương, Lục di nương và nữ nhi của họ. Đang im lặng quan sát tình hình trước mắt thì bất chợt một giọng nói châm chọc khẽ cất lên:

_ Tam tỷ thật là, đã biết hôm nay là bữa cơm gia đình mà còn để phụ thân và mọi người đợi thật lâu. Tỷ có biết phép tắc không vậy hả?

Lại tới nữa rồi, nếu nói như đến trễ thì không chỉ có nàng mà còn có đại tỷ nữa, đây rõ ràng là Lãnh Ngọc Dao muốn gây sự với nàng mà thôi.

Ngước gương mặt đã nhòe lệ lên nhìn phụ thân, nàng vốn định nói vài câu xin lỗi thì thật bất ngờ khi lúc này ông lại phát tay và bảo:

_ Thôi thôi, lâu lâu mới có một lần, nếu đã đông đủ thì chúng ta dùng bữa đi, ta còn phải vào triều nữa.

Lời nói của ông vừa dứt thì chẳng còn ai dám phát ra tiếng động nào nữa, mọi người dùng cơm trong im lặng mà không dám phát ra tiếng động thừa thãi nào hết. Đến cuối bữa cơm, ông chỉ nhìn đại nương một cách đầy thâm ý rồi quay sang Thiên Tuyết nhẹ nhàng dặn dò:

_ Thiên Tuyết à, cũng đã hơn hai tháng con không ra ngoài rồi. Nếu vết thương đã lành rồi thì con cũng nên ra ngoài cho khuây khỏa. Hôm nay Tướng phu nhân vừa mới gửi thiệp mời nữ quyến các nhà cùng tị hội vui đùa, con hãy cùng mẫu thân và chúng tỷ muội đi một chuyến đi.

Tướng phu nhân ư? Đó chẳng phải là vợ cả của Tướng quốc công. Nhất phẩm cáo mệnh phu nhân được hoàng thượng chính tay phong hào đó sao? Nhưng Tướng phu nhân mời nữ quyến thì có liên quan gì đến nàng, đáng lẽ ra nàng đi hay không cũng không có vấn đề gì mới đúng chứ nhỉ? Thật là khó đoán, kiếp trước,... cũng không có việc này xảy ra, hơn nữa khi này mặc dù chỉ là một cái thoáng qua nhưng nàng vẫn kịp nhận ra ánh mắt trao đổi đầy thâm ý giữa đại nương và phụ thân. Xem ra phiền phức lớn lại sắp tìm đến nàng rồi đây.

_ Vâng, thưa phụ thân, nữ nhi đã nhớ rồi, đa tạ phụ thân đã quan tâm.

_ Ừm, nhớ trang điểm kĩ càng, mẫu thân sẽ chọn y phục mới cho con.

Nhìn bóng lưng Lãnh thừa tướng đã đi xa. Mọi người trong đại sảnh dần tản về phòng mình, mỗi người mang một tâm trạng và một suy nghĩ khác nhau. Người thì ghen tỵ, người thì suy tính, người lo lắng, người vui vẻ. Rất nhanh đã đến thời gian cần hội họp.

Thiên Tuyết vốn cũng không để tâm lắm đến trang phục nên khi đại nương phái nha hoàn đưa y phục đến và giúp nàng trang điểm, nàng cũng chỉ gật đầu rồi làm theo. Chính vì vậy hiện tại mới xuất hiện cảnh tượng như vậy. Trước cổng phủ thừa tướng, mọi người đều phải ngờ ngàng khi một thiếu nữ mặt mày như họa đang từ từ bước ra. Nàng giống như một tiểu tiên nữ lạc bước giữa chốn phàm trần. Gương mặt thanh thoát, hàng mi dài cong vút với ngũ quan tinh xảo, đôi mắt to tròn long lanh mang nét ngây thơ hồn nhiên càng làm tăng thêm mỹ mạo của nàng. Bạch y màu trắng được đính thêm một đóa hoa mẫu đơn bằng kim tuyến, làn váy dài thướt tha yêu kiều. Tất cả đều tạo nên một nữ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Thiên Tuyết làm nàng thấy căng thẳng và không thoải mái. Nàng chắc chắn chuyến đi lần này nhất định có vấn đề, trong khi đại tỷ chỉ ăn mặc giản dị, nếu nói đúng sự thật chính là cố tình che giấu nhan sắc thật của mình thì ngược lại đại nương lại biến nàng trở thành tiêu điểm của mọi người, điều này thật trái với các xử sự của bà mọi ngày. Nàng... phải làm sao đây?

Mang theo tâm trạng lo lắng, bôn chồn bước vào phủ Tướng quốc công, lúc này Thiên Tuyết mới nhận ra một điều kì lạ. Trong hoa viên rộng lớn với hàng ngàn loài hoa khác biệt đang đua nhau khoe sắc lúc này đã được bày trí sẵn thức ăn và rượu ngon để mọi người cùng thưởng hoa. Đây quả là một khung cảnh thần tiên nếu không xuất hiện một người. Không, chính xác đó là một thiếu niên khoảng tầm tuổi nàng. Trên đầu thì cắm bông loạn xạ, vừa chạy vừa hát líu lo mặc cho người hầu đuổi theo vẫn không dừng lại. Thỉnh thoảng hắn ngừng lại tìm kiếm thức ăn cho vào miệng rồi lại tiếp tục chạy đi lẩn tránh như đang chơi trò rượt đuổi với người hầu trong phủ.

_ Thiếu gia, xin người dừng chạy nữa, phu nhân sẽ trách phạt bọn tiểu nhân mất. Người mau đứng lại đi.

_ Thiếu gia à, mau đi thay y phục nào

_ Ôi, thiếu gia chạy chậm thôi...

Tiếng kêu hoảng loạn của gã sai vặt làm nàng và các thiếu nữ khác hoảng hốt. Trong khi đang bắt ngờ và ngạc nhiên tột độ thì bất ngờ một con gió vụt đến trước mặt nàng. Chưa kịp phản ứng xem việc gì đã xảy ra thì bất chợt nàng đã bị một người ôm lấy.

Mọi người đều hoảng hốt và ngờ ngàng với cảnh tượng trước mắt.

Chương 21: Tướng Lạc Dương

_ Nương tử, người chính là nương tử mà mẫu thân đã chọn cho ta có đúng không?

_ Người... là ai? Mau buông ta ra mau lên.

Lúc này Thiên Tuyết thật sự bối rối và ngượng ngùng. Thật là sao số nàng lại xui xẻo thế này. Khi trước thì gặp phải tên sát thủ lạnh lùng, băng lãnh. Bởi vì cứu hắn nên cũng đành giúp hắn côi y phục băng bó vết thương. Tuy chỉ một lần duy nhất nhưng đã làm nàng xấu hổ muốn chết rồi. Ấy vậy mà giờ lại nhảy đầu ra một cái tên “dã tiểu tử” không biết tên nhảy xổ đến bên người nàng rồi ôm chặt lấy nàng và kêu nương tử là lại làm sao đây.

_ Đây, người là ai, mau buông ta ra. Vừa nói Thiên Tuyết vừa cố hết sức để đẩy hắn ra khỏi người nàng. Cái tên nhóc này chỉ tầm tuổi nàng mà sao lại cao và nặng thế này. Đúng là quái thai mà.

_ Không buông, nàng chắc chắn là nương tử tương lai của ta rồi. Tại sao nàng không chịu nhận ta cơ chứ? Nói xong hắn lại cố tình trưng lên bộ mặt ngây thơ rồi nhìn nàng hờn nhiên hỏi.

Nếu như không nhìn thấy gương mặt tai họa đầy hờn nhiên này thì với hành động hiện tại của hắn đã bị nàng liệt vào hàng địa tâm tặc rồi. À không, xét thấy hắn còn nhỏ thì có lẽ nên gọi là tiểu tâm tặc chứ nhỉ? Ấy chết nàng lại nghĩ đi đâu vậy nè.

_ Dương nhi, con làm gì vậy, mau buông Lãnh cô nương ra.

_ Không, không muốn đâu, con muốn đi chơi với nương tử tương lai.

_ Các người còn đứng đó nhìn làm gì nữa. Mau hộ tống thiếu gia về phòng rồi hầu hạ hắn thay bộ y phục mới đi.

Ra lệnh xong, Tướng phu nhân lại mỉm cười đi về hướng các nàng. Bà khẽ gật đầu chào hỏi với đại nương rồi quay sang nàng nói lời xin lỗi:

_ Thật là áy náy, đã để các vị chê cười rồi. Đó là trưởng tử của ta, Tướng Lạc Dương. Bình thường hắn rất là quy củ, có lẽ hôm nay không khí náo nhiệt nên hắn cũng muốn góp vui thôi. Lãnh cô nương, mong nàng hãy lượng thứ bỏ qua nhé.

Nói lời khách sáo nhưng vẫn không làm mất đi uy quyền của mình, chẳng cần suy nghĩ Thiên Tuyết cũng đã đoán được thân phận của người trước mặt. Chắc chắn đây chính là chủ nhân của bữa tiệc này, người đã gửi thiệp mời – Tướng phu nhân. Thật ra Tướng phu nhân tên thật là Mộ Dung Liên, bởi vì bà được gả cho Tướng quốc công nên mọi người thường gọi bà là Tướng phu nhân

Kiếp trước nàng cũng chỉ nghe nói được một vài chuyện về Mộ Dung Liên, còn thực hư thế nào thì nàng cũng không rõ ràng lắm. Nghe nói Mộ Dung Liên là trưởng nữ của nhà gia tộc Mộ Dung vốn đã suy tàn. Trước đây gia tộc của nàng cũng là một trong thập đại gia tộc có quyền thế nhất ở Ngao Quốc. Nhưng trong cuộc cung biến tranh giành ngôi vị năm xưa, đã bị kẻ thù truy sát và dẫn đến họa diệt tộc. Hai năm sau đó, Tướng quốc công trong một lần đi giải quyết nạn hạn hán ở vùng Lạc Giang đã cứu được một thiếu nữ từ trong tay bọn cướp. Cô gái đó chính là Tướng phu nhân hiện tại.

Chuyện cụ thể thế nào thì nàng cũng không quá rõ ràng, chỉ biết sau đó không lâu thì nàng hạ sinh được trưởng tử duy nhất - Tướng Lạc Dương. Nếu như câu chuyện cứ tiếp tục theo chiều hướng này thì hẳn đây cũng là một gia đình hạnh phúc nếu như không xảy ra một sự việc.

Nghe nói vào năm Tướng Lạc Dương được năm tuổi, lúc đó hắn vẫn còn là một đứa trẻ rất nghịch ngợm lại thích đeo bám mẫu thân. Trong một đêm tối không trăng không sao, một ngọn lửa chợt phát ra rồi bùng cháy trong viện của mẫu thân hắn, khi đó có cả hắn bên cạnh. Khi được gia nhân trong phủ phát hiện và dập lửa, cả hắn và Tướng phu nhân đều bị hôn mê bởi khói bụi. Tuy vết thương của hai người đã được các đại phu có tiếng nhất đến chữa trị, thế nhưng thật không may họ lại không thể chữa được chứng bệnh tâm thần của hắn. Phải, hắn đã biến thành ngốc tử kể từ sau trận hỏa hoạn ấy.

_ Lãnh cô nương? Lãnh cô nương?

Tiếng gọi của Tướng phu nhân làm nàng chợt bừng tỉnh, vội qua loa đáp lời nhưng dường như Tướng phu nhân vẫn còn muốn cùng nàng trò chuyện tiếp:

_ Nếu ta đoán không lầm cô nương có phải là đại nữ nhi của Lãnh thừa tướng, Lãnh Ngọc Kiều không?

Câu hỏi của Tướng phu nhân càng khiến Thiên Tuyết khẳng định nghi ngờ của mình ngày hôm nay là đúng. Hóa ra đại nương hôm nay cố tình làm nàng nổi bật hơn đại tỷ là để gây sự chú ý với Tướng phu nhân. Nàng vẫn chưa cảm nhận được mục đích của đại phu nhân ngày hôm nay, nhưng có lẽ mọi việc cũng sắp sáng tỏ sau bữa tiệc này.

_ Thừa phu nhân, người mà người vừa nhắc đến chính là đại tỷ của tiểu nữ. Còn tiểu nữ là Tam nữ nhi của phụ thân, Lãnh Thiên Tuyết. Vừa nói Thiên Tuyết vừa nhìn về phía sau và chỉ về hướng Lãnh Ngọc Kiều rồi không tiếng động lui xuống dưới.

Thấy tình huống không ổn, đại nương vội vàng cất tiếng:

_ Canh giờ không còn sớm, có lẽ mọi người cũng đã đến đông đủ rồi. Ta đề nghị mọi người hãy cùng bắt đầu bữa tiệc vừa thưởng hoa làm thơ vừa làm quen với nhau luôn, cũng miễn cho các quý phu nhân và tiểu thư phải chờ lâu. Tường phu nhân thấy thế nào?

_ Ô là ta đã sơ suất, vậy mọi người hãy cùng nhau an tọa và bắt đầu dung tiệc đi thôi.

Vốn là bữa tiệc họp mặt giữa các thiếu nữ và phụ nhân quyền quý trong kinh thành, thế nên mọi người chỉ cùng nhau uống nước hoa quả ăn điểm tâm, cùng thưởng hoa ngắm cảnh, lấy trà thay rượu làm thơ đối ẩm. Một bữa tiệc thật nhẹ nhàng nhưng cũng đầy nhàm chán.

Tường phu nhân và đại nương của nàng cùng một vài phu nhân khác đang trò chuyện rất vui vẻ, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn nàng rồi gật đầu mỉm cười đầy thâm ý, điều này làm cho nàng cảm thấy không thoải mái chút nào.

Chỉ còn hai vị tiểu thư nữa là đến lượt Thiên Tuyết phải làm thơ, lúc này nàng thật sự không muốn phải gây sự chú ý với họ chút nào. Giả vờ bị đau bụng, Thiên Tuyết nhờ một nha hoàn đang thay nước đến xin phép Tường phu nhân là nàng đi nhà xí một chút, dù sao hôm nay bà cũng là chủ nhân nơi đây, nếu không xin phép e là phiền phức sẽ lớn hơn nhiều.

Vội đi ra ngoài theo hướng nha hoàn đã chỉ dẫn, khi đến chỗ vắng người thì Thiên Tuyết liền rẽ theo một hướng khác và đi dạo xung quanh. Vốn nghĩ đi loanh quanh một hồi để qua lượt mình nhưng không ngờ nhờ ngã rẽ này nàng đã phát hiện ra một bí mật.

Hắn không phải là ngốc tử sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Hảo Bằng Hữu

Dưới tàn cây dương liễu lúc này là một hình ảnh hết sức duy mỹ. Nam tử được mọi người xưng hô là ngốc tử lúc này đang chăm chú đọc một quyển sách nào đó mà nàng không nhìn rõ, cũng không biết tên. Mái tóc đen dài được búi lên một cách đơn giản bằng một cây trâm ngọc màu xanh lam được điêu khắc tinh xảo. Bộ y phục màu trắng tinh khiết làm cho hắn thêm huyền ảo và thoát tục, cứ như một tiên nhân hạ phàm. Nếu nhìn kĩ thì có thể phát hiện y phục của hắn và nàng hiện tại là cùng một tông màu, cứ như thể cả hai người là cùng một đôi vậy.

Hắn tựa lưng vào thân cây và điều chỉnh một tư thế ngồi thật thoải mái, đôi mắt chuyên chú dõi theo từng nét chữ, đến nỗi khi nàng đến gần rồi mà hắn vẫn không hề phát hiện ra. Các khớp ngón tay thon dài khê khàng lật từng trang sách, thỉnh thoảng khi bắt gặp được ý hay, hắn chợt dừng lại, đôi mắt sáng lên rồi lại chìm vào những suy nghĩ sâu xa khó đoán. Ánh mắt ấy, vẻ mặt ấy, biểu cảm ấy chắc chắn không thể nào xuất hiện từ một ngốc tử được. Cho nên chỉ có một khả năng duy nhất: hắn giả ngốc.

Khi Lạc Dương đang vui mừng vì đã thông suốt được quyền y thư mà sư phụ vừa mới tặng cho chàng thì chợt cảm giác có người đang chăm chú nhìn mình. Khẽ ngẩng đầu nhìn về hướng trước mặt, chàng bất chợt bắt gặp một ánh nhìn thông tuệ từ người đối diện. Đây là một gương mặt rất quen thuộc nhưng cũng không kém phần xa lạ.. Quen thuộc bởi vì nàng là người mà chàng vừa già vờ trêu chọc, xa lạ là bởi vì đây chỉ mới là lần thứ hai chàng gặp nàng, lại còn là trong cùng một ngày nữa chứ.

Đôi mắt ôn nhuận của Lạc Dương xẹt lướt qua một tia sáng rồi rất nhanh đã biến mất. Chỉ sau một cái chớp mắt, chàng đã trở về bộ dáng ngây ngô, thờ ơ đại như lúc ban đầu. Không dấu vết cất quyển sách y thuật vào người, chàng mỉm cười cất giọng gọi nàng một cách đầy hồn nhiên:

_ Nương tử hảo, đến đây chơi với ta đi.

Người này quả thật không đơn giản, biến đổi sắc mặt còn nhanh hơn cả nàng nữa. Thiên Tuyết khẽ mỉm cười gật đầu rồi chậm chậm bước gần về phía Tường Lạc Dương. Mặc dù nàng không muốn vướng vào thêm nhiều phiền phức nhưng tình huống trước mắt không cho phép nàng lẩn tránh. Nàng cũng rất muốn biết trường tử nhà họ Tường sẽ xử lí thế nào đối với người đã phát hiện ra bí mật của hắn. Còn một nguyên nhân nữa đó chính là vì trực giác. Nàng cảm nhận được hắn với nàng là những người luôn mang trên mình nhiều gánh nặng và bí mật không thể chia sẻ cùng ai. Chỉ có thể tự mình bước đi, cho dù có mệt mỏi nhưng cũng không thể từ bỏ, có khó khăn cuxngh không được phép lùi bước. Phải, nàng với hắn chính là cùng một loại người.

_ Nương tử nhanh lên nào, chậm quá rồi đấy. Vừa nói hắn vừa đưa tay ra vẫy vẫy gọi nàng đến.

Cái kiểu cách vẫy tay ấy sao mà quen thuộc thế không biết, giống như kiểu các tỷ muội của nàng khi đang chơi đùa cùng sủng vật thì phải. Nghĩ đến đó trong đầu Thiên Tuyết xẹt qua vài đường hắc tuyến. Bàn tay của Tường Lạc Dương chợt cứng đờ khi nhìn thấy người đối diện đng cười hết sức rục rờ và xinh đẹp. Hắn không hề nhìn lầm bởi vì lúc này Thiên Tuyết đang thực sự mỉm cười, một nụ cười xinh đẹp và đầy thâm ý làm hắn phải rùng mình hoảng hốt.

_ Tường thiếu gia, đừng giả vờ nữa. Mặc dù ta không biết tại sao ngươi phải giả ngốc nhưng ta cũng không phải kiểu người rảnh rỗi thích soi mói chuyện

đòi tư của người khác. Cho nên người yên tâm ta sẽ giữ bí mật giúp người. Còn về việc người có tin tưởng ta hay không thì tùy, việc đó không quan trọng. Lãnh Thiên Tuyết ta trước nay luôn là người giữ chữ tín, quyết không nuốt lời, chỉ cần ta tự hiểu điều đó là đủ rồi. Cho nên ta chỉ muốn nói với người một điều, có muốn giả ngốc thì cũng đừng lòi ta ra làm bia đỡ đạn. Ta không thích bị người khác lợi dụng, cũng đừng gọi ta là nương tử nữa.

Vừa nói Thiên Tuyết vừa quan sát biểu cảm trên gương mặt hần. Ô hóa ra cũng đặc sắc chứ nhỉ. Biểu cảm của Tường Lạc Dương thay đổi nhanh như chong chóng làm Thiên Tuyết cũng cảm thấy buồn cười. Có cần phải bất ngờ như vậy không, nàng cũng chỉ nói lời thật lòng của mình thôi mà. Hi, còn nữa biểu cảm lúc này của hần mới thật sự là giống ngốc từ đây này, trông ngốc chết đi được. Nhưng sao ánh mắt hần nhìn nàng lại có điểm quái lạ thế này? A, không lẽ là... hần nhận nhầm người ư?

Đáp lại nghi vấn của Thiên Tuyết là câu hỏi đầy nghi hoặc xen lẫn chút hiểu rõ của Lạc Dương:

_ Nàng là Thiên Tuyết ư? Nhưng ta nhớ đích nữ của Lãnh thừa tướng tên là Lãnh Ngọc Kiều thì phải. Khoan đã, chẳng lẽ nàng là một trong số các thứ nữ còn lại. Vậy là hần đã dọa nhầm người rồi sao, ôi, tức chết đi được.

Lúc này, Tường Lạc Dương cũng không còn tâm trạng nào để giả ngốc với Thiên Tuyết nữa, và lại từ người nàng tỏa ra một khí chất trong trẻo, lạnh lùng làm cho hần cảm thấy buồn lòng cảnh giác và tin tưởng. Hần nghiêm mặt hỏi nàng:

_ Ta tin tưởng nàng, nhưng ta có một nghi vấn mong nàng hãy giải đáp. Tại sao nàng chỉ là thứ nữ mà lại được đi cùng đại phu nhân. À không trọng điểm phải là tại sao đại phu nhân lại để cho nàng đi cùng, hơn nữa còn làm cho nữ nhi của bà trang điểm ăn mặc còn mờ nhạt hơn nàng nữa, đó là thế nào?

_ Được, ta nói thật với người, thật ra ta cũng không biết ý đồ của đại phu nhân là gì? Bởi vì hôm nay là lần đầu tiên bà chịu dẫn ta đi tham gia tiệc tùng sang trọng như thế này. Ngay cả phụ thân của ta trong lời nói cũng ngầm bắt buộc ta phải làm theo ý đại phu nhân. Cho nên, y phục và nha hoàn trang điểm cho ta đều là do bà ta sắp xếp.

Sau khi giải thích xong, Thiên Tuyết thân nhiên nhìn Lạc Dương mà không hỏi thêm điều gì nữa. Nếu như hần muốn nói thì tự khắc bản thân sẽ tự động tiếp lời, còn không muốn nói thì nàng cũng không có quyền cưỡng cầu. Chính vì vậy, nàng lựa chọn im lặng.

_ Hóa ra là vậy. Sở dĩ ta gọi nàng là nương tử vì ta nhận lầm nàng là Lãnh Ngọc Kiều. Thật ra vài hôm trước ta vô tình nghe được phụ thân và mẫu thân bàn nhau về việc hôn sự của ta với Lãnh Ngọc Kiều. Mẫu thân cho rằng nàng ta là đích nữ của Lãnh thừa tướng, lại là một nữ nhi tài sắc vẹn toàn, là một đối tượng rất thích hợp với ta. Thế nên mẫu thân mới cố tình tổ chức buổi tiệc ngắm hoa này với ngụ ý bàn chuyện kết giao giữa hai nhà với đại phu nhân. Khi đó ta rất muốn phản đối nhưng không thể, nàng cũng biết đấy, bởi vì... ta là một ngốc tử - Nói rồi hần ngập ngừng nhìn về phía nàng và bảo - Còn về nguyên nhân ta giả ngốc để gạt mọi người thì ta vẫn chưa thể nói cho nàng biết được.

_ Không sao, ta hiểu rõ, mọi người đều có một bí mật. Dù sao ta và người chỉ mới gặp nhau hai lần, không đủ sự tin nhiệm cũng là bình thường thôi.

_ Không phải, ta cũng không có ý đó, thật ra ta...

Khi Lạc Dương đang cố gắng muốn giải thích cho Thiên Tuyết thì nàng đã vội vàng cắt lời.

_ Người không cần giải thích với ta, thật ra bí mật của ta cũng đã đủ làm ta mệt mỏi. Thế nên ta cũng không muốn biết thêm bí mật của người làm gì. Người hãy nói tiếp đi, sau đó thì sao?

_ Sau đó thì như nàng đã thấy đấy. Ta muốn tương kế tựu kế giả ngốc ghêch đeo bám đại tỷ nàng để nàng ta chán ghét và sợ hãi mà cách xa ta ra và không chấp nhận lời cầu thân từ mẫu thân ta. Cho nên khi thấy nàng trang điểm lộng lẫy xinh đẹp lại đứng gần nhất với đại phu nhân ta đã nghĩ nàng là đại nữ nhi của bà ấy - Lãnh Ngọc Kiều.

Thì ra là vậy, cuối cùng nàng cũng đã hiểu rõ ý đồ của đại phu nhân rồi. Bà ta sợ nữ nhi của mình phải chịu thiệt thòi mà gả cho một ngốc tử nên mới tìm cách đẩy nàng ra làm thế thân. Nhưng mà lại không ngờ tên ngốc tử đó lại là một người khỏe mạnh, thông minh và khí chất hơn người thế này. Nếu biết được sự thật thì không biết tâm trạng đại phu nhân sẽ như thế nào nhỉ, thật là mong đợi a.

Trong khi Thiên Tuyết đang suy nghĩ miên man thì giọng nói trầm thấp và từ tính từ người đối diện lại vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của nàng:

_ Ta xin lỗi vì đã hiểu lầm nàng, chúng ta có thể làm bằng hữu không? - Nói xong hần lại thở dài và nhìn về phương xa như đang hỏi tường điều gì, giọng nói mất mát pha lẫn chút buồn rầu - Từ trước đến nay ta chưa từng có bằng hữu.

Giọng nói trầm buồn và ánh mắt xa xăm của hần làm nàng thấy xót xa. Thiên Tuyết khẽ nở nụ cười, nụ cười chân thật xuất phát từ nội tâm của nàng, vươn tay về phía đối diện, nàng vừa nhìn hần cười vừa nói:

_ Hào, hân hạnh được gặp công tử, tiểu nữ tên Lãnh Thiên Tuyết.

Ánh mắt ấm áp, lời nói dịu dàng từ Thiên Tuyết làm Lạc Dương lấy lại tinh thần. Hần cũng nở nụ cười, nụ cười chân thật hiếm hoi nhất từ trước đến nay:

_ Tại hạ Tường Lạc Dương, hân hạnh được làm bằng hữu với Lãnh cô nương.

Một lần bắt tay, không cần khế ước, không cần hứa hẹn, chỉ một nụ cười cũng đủ để hai người hiểu rõ và tin tưởng nhau... đến suốt đời.

Chương 23: Là Cơ Hội Hay Hố Sâu Nguy Hiểm?

Thời gian cũng không còn sớm nữa, ta phải đi về dự tiệc đây.

_ Được rồi, nàng hãy về trước đi. Men theo con đường mòn ở đây cứ đi thẳng khi gặp một cây đại thụ to lớn thì rẽ phải rồi lại đi thẳng là sẽ tới. Một khắc sau đó ta sẽ đến.

Theo hướng Tường Lạc Dương vừa chỉ nàng nhanh chóng trở về và tiến vào chỗ ngồi của mình, cũng nhanh chóng quan sát tình hình xung quanh.

Lúc này bữa tiệc thường hoa đã bị trì hoãn, các tiểu thư và quý phu nhân đều đang trò chuyện về việc gì đó rất sôi nổi mà nàng không nghe rõ.

_ Lý tiểu thư, xin lỗi ta vừa mới ra ngoài vào nên không biết, có chuyện gì mà mọi người lại hào hứng vậy?

_ Ô, hóa ra là Lãnh tiểu thư. Để ta nói cho nàng biết một tin vui nhé. Ta nghe nói hoàng thượng vừa mới ban chỉ sau khi ngài thiết triều xong sẽ cùng với hoàng hậu và các vương gia đến Tường phủ để chung vui đây. Tiếp thu tin tức mới vừa nhận được, gương mặt Thiên Tuyết lập tức cứng đờ, niềm vui khi vừa có bằng hữu nhanh chóng vụt tắt như một ánh nến nhỏ nhoi bị gió vùi dập. Thế nhưng cái vị Lý tiểu thư này lại không hề để ý đến điểm khác thường ấy. Vốn là một người thẳng tính và ham náo nhiệt, nàng ta không cần để ý đến người đối diện có đáp lời chưa đã vội vã tiếp lời:

_ Nàng nói trong số các vương gia ấy có Vũ vương không nhỉ? Ôi nghe đồn chàng là một người rất anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, lại anh dũng thiện võ nữa. Nếu cô gái nào được lọt vào mắt xanh của chàng chắc sẽ hạnh phúc lắm nhỉ? Nay, người có đang nghe ta nói không vậy Lãnh tiểu thư?

_ À ừm Lý tiểu thư nói rất đúng.

Phải, hẳn là một người rất hoàn hảo, và chỉ có Nguyệt cô nương mới là người con gái duy nhất được con người hoàn hảo ấy đặt trong lòng. Quá khứ đau lòng đã qua, nàng cũng không còn trông đợi gì vào việc tình cảm của hắn có thể thay đổi mà dành cho nàng một góc nhỏ hay không nữa.

_ Ừm, đa tạ Lý tiểu thư. À, phải rồi, nàng có nhìn thấy đại tỷ và các tỷ muội khác của ta ở đâu không?

_ Đại tiểu thư thì đi đôi y phục cùng với Ngũ tiểu thư rồi, còn những người khác thì ta không biết.

_ Nàng có biết tại sao đại tỷ của ta phải đi đôi y phục không?

_ À cái đó thì ta cũng chỉ vừa mới biết được thôi. Hình như là do Ngũ tiểu thư bất cẩn làm đổ trà lên người Đại tiểu thư. Cũng may là nàng ta có chuẩn bị sẵn trước một bộ y phục. Nếu không sợ là lúc hoàng thượng đến thì mất mặt lớn rồi.

Hừ, sao lại bất cẩn đúng lúc như vậy chứ. Chỉ sợ đó chỉ là sự sắp đặt để nàng ta lấy cớ đi đổi một bộ y phục lộng lẫy thôi.

Đúng như ý nghĩ của Thiên Tuyết, đám đông náo nhiệt khi này bỗng chốc im ắng lạ thường. Theo từ lối vào, một hàng người ăn mặc sang trọng quý phái, toát lên khí chất vương giả đang dần bước vào. Dẫn đầu là hoàng thượng đang nắm tay hoàng hậu, tiếp đến là Vũ vương và các vương gia. Đi theo cuối cùng lại chính là đại nương, đại tỷ và Ngũ muội của nàng.

_ Mọi người hãy bình thân, hôm nay trăm chỉ đến tham gia để góp vui thêm thôi, bữa tiệc này vẫn do Tường phu nhân chủ trì, không cần quá lo lắng.

Theo sau lời nói uy nghiêm của hoàng đế, chờ cho các vị bề trên đã an tọa, các phụ nhân và thiếu nữ cũng nhanh nhẹn ngồi lại chỗ ngồi của mình. Khi đại nương và đại tỷ đã ngồi xuống kế bên Thiên Tuyết, nàng nhanh nhạy bắt được nét vui mừng và hỏi hớp trên gương mặt Lãnh Ngọc Kiều và Lãnh Ngọc Dao, chắc hẳn họ vừa đi chuẩn bị cho mình thật hoàn hảo để biểu diễn trước mặt hoàng thượng, hoàng hậu và các vị vương gia rồi.

Chưa kịp suy nghĩ nhiều thì một tiếng nói dịu dàng, thanh nhã nhưng không kém phần uy nghiêm cất lời:

_ Hoàng thượng đã nói như vậy rồi thì mọi người cũng đừng quá câu nệ tiểu tiết làm gì, sẽ làm buổi tiệc thường hoa này mất đi phong vị vốn có của nó. Bốn cung có một đề nghị thế này, hiếm khi có một dịp các vị tiểu thư tập trung đông đủ thế này, hay là mọi người cùng nhau tham gia thi đấu thơ ca với nhau. Ai làm ra bài thơ hay nhất trong thời gian ngắn nhất thì người đó sẽ được phần thưởng của hoàng thượng và bốn cung, hoàng thượng người thấy thế nào? – Nói xong hoàng hậu khẽ nghiêng đầu nhìn hoàng thượng vừa mỉm cười vừa hỏi. Nếu như không xét đến hậu cung 3000 giai lệ của hoàng đế thì tính ra hoàng thượng và hoàng hậu cũng là một đôi uyên ương khiến người người ngưỡng mộ, chỉ tiếc hẫc là hoàng thượng, sự mất mát trong mắt hoàng hậu khẽ lướt qua nhanh đến nỗi ngay cả bản thân nàng cũng không biết được.

_ Hảo, nếu như vị tiểu thư nào đoạt giải nhất cuộc thi này, trăm sẽ ban cho người đó một yêu cầu, chỉ cần không vượt quá giới hạn, trăm đều có thể hoàn thành tâm nguyện cho các người, cho dù đó là... - Theo sau sự lấp lửng trong câu nói của hoàng thượng, mọi người vừa hỏi hớp vừa chờ đợi câu nói tiếp theo của người. Không phụ sự kì vọng của mọi người, sau khi đảo mắt ngắm nhìn toàn cảnh và biểu cảm của từng người, hoàng thượng liền tiếp lời – Cho dù đó là việc ban hôn với các vương gia trong hoàng tộc.

Lời nói của hoàng thượng vừa dứt, không khí ở bên dưới lúc này đã sôi trào cháy bỏng, các vị tiểu thư thì kì vọng mình đoạt giải để có thể được ban hôn cùng Vũ vương Ngạo Tử Kiên, có người thì muốn làm thái tử phi, các phụ nhân thì tưởng tượng cảnh mẫu bằng tử quý hay thậm chí là tướng công được thăng chức quyền cao chức trọng mà cười đến không thể khép miệng được.

Thiên Tuyệt cũng lâm vào trầm tư theo từng dòng suy nghĩ rối loạn của mình. Nếu nàng đoạt giải, vậy có phải là nàng cũng có thể xin hoàng thượng được cùng mẫu thân rời khỏi Lãnh phủ một cách quang minh chính đại đó sao?

Thế nhưng nàng cũng thật hoang mang, liệu đó là cơ hội hay ngược lại là hố sâu nguy hiểm?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Thi Thơ Bắt Đầu

Trong khi các vị tiểu thư đang hồi hộp suy đoán chủ đề của hội thơ lần này thì hoàng thượng và hoàng hậu cũng đã trao đổi xong. Hoàng hậu mỉm cười dịu dàng nhìn các thiếu nữ đang căng thẳng bên dưới và cất lời:

__ Sau khi hội ý xong với hoàng thượng, bốn cung sẽ thay mặt người đưa ra đề tài thi đấu tiếp theo. Mặc dù bây giờ đang là ngày họp mặt thượng hoa nhưng bốn cung cho rằng các đề tài về hoa cỏ, thời tiết, đã trở nên quá tầm thường và thân thuộc với các vị tiểu thư. Theo sự giáo dục nghiêm khắc của các vị đại thần thì có lẽ không cần suy nghĩ mỗi người cũng làm được năm sáu bài thơ cùng một lúc rồi, đúng không nào?

Nghe câu hỏi của hoàng hậu, không khí đang náo nhiệt bên dưới phút chốc lặng ngắt không một tiếng động, cho dù có một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ được. Mọi người đều không dám phản bác cũng chẳng dám tiếp lời bậc mẫu nghi thiên hạ đang ngồi trên đài cao kia. Nhưng họ cũng không thể kìm chế được tiếng tim đập mạnh vì hồi hộp và lo lắng của mình, vì họ sợ rằng chủ đề của hoàng hậu đưa ra sẽ gây khó khăn cho họ, và như vậy cái quyền được hoàng thượng ban thưởng cũng sẽ chỉ trở thành ước vọng.

Tuy nhiên nàng hiểu, hiểu rất rõ, đó chỉ là đòn phủ đầu tâm lí của hoàng hậu để làm rối loạn suy nghĩ của mọi người. Muốn làm con dâu hoàng gia đâu phải là một việc dễ dàng, người không chỉ phải tài sắc vẹn toàn mà còn phải có đủ bản lĩnh để giữ vững bình tĩnh và xử trí mọi tình huống. Đó mới chính là mục đích của hoàng hậu. Nàng đã có quyết định, nàng – Lãnh Thiên Tuyệt phải đoạt được giải nhất trong hội thi thơ này.

__ Bốn cung nghe nói trong dân gian hiện nay đang lưu truyền về một câu chuyện, nói về một tiểu thư con nhà quan, tên là Tố Cầm, do gia phụ bị tham quan hãm hại, gia cảnh suy sụp, bị tịch thu gia sản, họ hàng xa lánh. Đến bước đường cùng nàng ta đành phải bán mình làm kỹ nữ để kiếm tiền chôn cất song thân. Thân nữ nhi trôi dạt tứ phương trong chốn lầu son để mua vui cho khách. Khi sự thật sáng tỏ, có người thăm tiếc thương cho số phận hồng nhan, cũng có người thăm trách mắng nàng sa đoạ, họ cho rằng dù hoàn cảnh thế nào đi nữa thì nàng bán thân vẫn là một chuyện đáng khinh thường. Đây chính là đề tài mà bốn cung muốn đưa ra, thời hạn là một nén nhang, bốn cung muốn mỗi người hãy cùng nhau làm một bài thơ về Tố Cầm. Sau một nén nhang, mỗi người sẽ dừng bút và đọc bài thơ của mình. Giám khảo kì này sẽ là hoàng thượng, bốn cung, các vị vương gia và Tướng phu nhân, còn có ai không rõ luật lệ không?

__ Thừa nương nương, không ạ.

Nghe tiếng trả lời của các vị tiểu thư, hoàng hậu mỉm cười hài lòng và phát tay ra lệnh cho các cung nữ, thái giám phát bút mực, giấy thi cho mỗi người. Ở giữa sân được để một lo lư hương được cắm một nén nhang vừa mới đốt.

Một nén nhang rất nhanh chóng đã trôi qua gần một nửa, hoàng thượng và hoàng hậu cùng nhìn qua một lượt toàn sân. Đại đa số mấy vị tiểu thư đều nhăn mày nhăn mặt vì không suy nghĩ được gì, có lẽ do đề tài quá mới lạ, cũng có lẽ do họ quá căng thẳng hay bởi vì một lí do nào đó. Hoàng thượng khẽ nhíu mày nhìn về phương hướng khác thì bất gặp một hình ảnh. Dưới tán cây anh đào nở rộ, một thiếu nữ chừng 13, 14 tuổi đang mỉm cười cầm bút lông ghi thoăn thoắt trên trang giấy trắng, nét mặt thư thái, phóng khoáng và thả lỏng như thể đang dạo chơi chứ không phải đây là một cuộc thi đấu.

Ngài khẽ mỉm cười hài lòng và quay sang hoàng hậu thì thấy bà cũng đang nhìn về phương hướng đó, sau đó lại đưa mắt ra hiệu cho ông nhìn về phía bên phải và đối diện. Cả hai người cùng gật đầu ngầm hiểu với nhau. Xem ra Lãnh thừa tướng dạy dỗ nữ nhi cũng thật tốt. Lãnh đại tiểu thư thì nhu mì, tao nhã lại không tự phụ, Lãnh tam tiểu thư thì điềm tĩnh, phóng khoáng. Mặc dù Lãnh Thiên Tuyệt chỉ là thứ nữ, nhưng nếu đạt được thành tích tốt, ông cũng có thể cân nhắc cho nàng ta vị trí trắc phi. Hiện giờ có một điều làm ông phải suy nghĩ đó chính là vị trí chính phi thái tử, theo này giờ ông quan sát thì Lãnh Ngọc Kiều và Trần Gia Kì đều là ứng viên thích hợp nhất. Hiện giờ thời gian cũng đã hết, việc này có lẽ ông nên gác lại để về thương lượng cùng hoàng hậu thì sẽ tốt hơn.

__ Thời gian đã hết, mời các vị tiểu thư buông bút.

Tiếng thái giám tuyên chi vang lên báo hiệu thời gian kết thúc. Sau khi các bài thi được các cung nữ thu lên đầy đủ và nộp cho hoàng thượng. Để đảm bảo tính công bằng, hoàng hậu hạ lệnh làm những chiếc lá thăm phát cho mọi người, theo số thứ tự của từng người mà lên xướng thơ. Người đầu tiên bốc

trúng lá thăm số một là Mai tiểu thư, có lẽ do quá căng thẳng nên cách hành văn của nàng ấy còn rời rạc và không sâu sắc lắm. Tuy nhiên theo sau đó, người thứ hai, thứ ba dần dần cũng khá hơn và lấy được lời khen từ hoàng hậu.

_ Lá thăm thứ tư, xin mời Lý tiểu thư của phủ đại học sĩ.

_ Nga, đến lượt ta rồi sao, chết rồi, ta vẫn chưa nhớ hết nữa làm sao bây giờ? Tiếng nói của Lý Lâm Tĩnh làm mọi người xung quanh phải che miệng cười khê. Thiên Tuyết không tiếng động nhìn về phía Lãnh Ngọc Kiều, nàng ta đang nhìn dáng vẻ hồi hộp, bối rối của Lý Lâm Tĩnh mà mỉm cười. Nàng rất hiểu nụ cười nhẹ dịu dàng ấy, thật chất đó chỉ là nụ cười giả tạo để che giấu sự khinh thường của nàng ta mà thôi.

Làm người sao mà khó quá

Gia cảnh bản hàn thì sống làm sao

Này người hảo tâm mau mau đến giúp

Giúp ta thoát chốn cảnh khốn cùng này.....

Tiếng nói của Lý Lâm Tĩnh chưa kịp dứt thì một tràng cười không kịp nén của mọi người đã bùng nổ. Ngay cả hoàng thượng và hoàng hậu cũng không nén nổi nụ cười. Vốn đã từng nghe nói đại nữ nhi của Lý đại học sĩ cầm kì thư họa mọi thứ đều không thông thạo, nhưng không ngờ lại không thạo đến bậc này thì thật là hết nói.

Hoàng hậu cũng đành cho nàng qua cửa ải này mà kêu đến người kế tiếp.

_ Tiếp theo, mời Lãnh đại tiểu thư của phủ thừa tướng, Lãnh Ngọc Kiều

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Thi Thơ (2)

_ Mời đại tiểu thư của phủ Thừa tướng, Lãnh Ngọc Kiều.

Mọi người chăm chú quan sát xung quanh để tìm kiếm người được xưng tên. Lãnh Ngọc Kiều nhanh chóng bước lên đi đến trung tâm rồi nhẹ nhàng thi lễ với hoàng thượng, hoàng hậu và các vương gia. Làm xong một loạt các lễ nghi một cách lưu loát và nhanh chóng, nàng nở một nụ cười thật tự tin rồi cất chất giọng trong trẻo như chim vàng oanh:

Phận hồng nhan như cánh bèo trôi dạt

Đón đau thay khi gia cảnh suy tàn

Thân nữ nhi biết làm sao cho phải

Chỉ trách ta số mệnh bọ bèo

Một đời một kiếp thương đau

Hồi quân quân ở đâu rồi

Sao không giúp thiếp qua rồi nạn tai...

Giọng nói truyền cảm hợp với gương mặt bi thương của nàng càng làm cho người nghe xung quanh phải thổn thức. Kết thúc bài thơ là tiếng vỗ tay vang dội của mọi người. Ngay cả hoàng thượng và hoàng hậu cũng phải cất lời khen ngợi:

_ Không hổ danh là nữ nhi của Lãnh thừa tướng, chỉ một bài thơ ngắn đã có thể bộc lộ hết gia cảnh cũng như suy nghĩ của Tố Cầm. Nghe nói Tố Cầm có một vị hôn phu cha mẹ định thân từ nhỏ. Hai người cũng được gọi là thanh mai trúc mã xứng lứa vừa đôi. Nhưng khi gia đình của Tố Cầm bị cảnh tù đầy thì vị hôn phu kia lại không còn thấy đâu nữa. Bài thơ thật là có ý tứ. Hào, hào, hào.

Sau ba tiếng hảo của hoàng thượng, mọi người cũng nhanh chóng tiến lên chúc mừng Lãnh Ngọc Kiều. Ngay cả hoàng hậu cũng nói đùa cùng hoàng thượng:

_ Thần thiếp quả thật là rất thích thần thái và chất giọng của Lãnh tiểu thư khi ngâm thơ. Dịu dàng, thanh thoát, lại trong trẻo như gió đầu mùa. Phải chi

chúng ta có một người con dâu như vậy thì tốt biết mấy.

_ Ừm, trăm cũng đang suy nghĩ đến vấn đề này đây. Hay là sau cuộc thi hôm nay, trăm cùng hoàng hậu hãy cùng nhau bàn luận về vấn đề này.

Nghe thấy thế, hoàng hậu liền dịu dàng cười:

_ Thần thiếp tuân chỉ.

Mặc dù cuộc đối thoại của hoàng thượng và hoàng hậu chỉ thoáng qua như một câu chuyện đùa. Thế nhưng mọi người đều cùng ngầm hiểu với nhau rằng Lãnh Ngọc Kiều đã chiếm được một vị trí làm con dâu của hoàng gia. Chính vì vậy lại một lần nữa mỗi người đều mang một tâm trạng riêng và chìm vào suy nghĩ của mình. Các vị phu nhân thì liếc mắt ra hiệu cho con cháu mình hãy cùng nhau cố gắng. Các vị tiểu thư thì dùng ánh mắt so tài với nhau xem ai hơn ai, một số vị vương gia thì thăm thì bản tán xem có vị tiểu thư khuê các nào vừa mắt mình không. Dù vậy trên mặt mỗi người vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm vẫn đậm phong khinh như không có chuyện gì.

Thật ra đối với bài thơ của Lãnh Ngọc Kiều, Thiên Tuyết cũng công nhận rằng nàng ta làm rất hay, cách hành văn tinh tế, giọng thơ uyển chuyển dạt dào cảm xúc, từ ngữ cũng hàm súc. Tuy nhiên nàng cho rằng nó chỉ là một bài thơ sáo rỗng về nội dung. Bởi vì Tổ Cầm chắc chắn là một người mạnh mẽ chứ không hề bi lụy như những gì mà lời thơ của Lãnh Ngọc Kiều nói. Tuy chỉ mới là một thiếu nữ 16 tuổi, nhưng Tổ Cầm là một người đã nhìn thấu rõ sự đời, không quan tâm danh lợi, không bị ảnh hưởng bởi lời nói thị phi của cuộc đời. Bởi vì nếu như Tổ Cầm là một người yếu đuối thì nàng ta đã sớm tự sát lúc song thân mất đi hay lúc bán mình vào lầu xanh rồi. Nếu như là một người yếu đuối thì nàng ta cũng không thể sống nổi dưới lời nói thị phi thù ghét tranh luận của người đời. Tương tự, nếu như nàng ta là một người hám danh lợi thì khi sự việc được sáng tỏ, hàm oan được giải, hoàng thượng có ý định ban thưởng vàng bạc và cho một vị quan tam phẩm nhận nàng ta làm con nuôi, tại sao nàng ta lại không chấp nhận?

Những người được gọi tên tiếp theo mặc dù ai nấy cũng rất cố gắng nhưng bởi vì bài thơ Lãnh Ngọc Kiều làm lúc trước quá xuất sắc, cho nên cũng chẳng ai gây ấn tượng được với hai vị chủ thượng bên trên. Tuy nhiên khi đến tên người tiếp theo, mặc dù rất nhanh nhưng Thiên Tuyết vẫn kịp nhìn thấy ánh mắt trao đổi giữa hoàng thượng và hoàng hậu. Xem ra nàng ấy cũng là một trong những nhân tuyển làm con dâu hoàng gia rồi, có thể nào là vị trí chính phi thái tử chăng?

_ Người tiếp theo, xin mời nhị tiểu thư của phủ thái phó, Trần Gia Kỳ.

Nhắc đến tên Trần Gia Kỳ, tiếng nghị luận ồn ào náo nhiệt xung quanh lại một lần nữa nổi lên. Bởi vì này Trần Gia Kỳ cũng là một nhân vật rất nổi tiếng trong kinh thành. Không chỉ vì gia đình là một gốc cây cổ thụ đại ở kinh thành, mà còn bởi vì nàng đây cũng là một trong những tài nữ nổi danh từ rất sớm. Ba đời trước nhà họ Trần đều thuộc dòng dõi võ tướng, nhưng đến đời Trần Thiên Mặc – phụ thân của Trần Gia Kỳ, hấn lại bỏ lối cũ đi đường mới thi đỗ trạng nguyên vào làm quan văn trong triều, lại được hoàng thượng tin tưởng bổ nhiệm làm thái phó của các hoàng tử. Quan trọng nhất là hấn yếu chung thủy nhất cưới cũng chỉ có một thê tử bên người lại chính là muội muội ruột của hoàng hậu. Xét ra Trần Gia Kỳ còn kêu hoàng hậu một tiếng dì, như vậy theo tầng tầng lớp lớp quan hệ bên trong hội khả năng hoàng hậu sẽ cấp cho nàng một chân con dâu hoàng gia là rất cao đi?

Mặc kệ lời ra tiếng vào, mặc kệ những ánh mắt cạnh tranh, ghen ghét hay tìm tòi từ người xung quanh, Trần Gia Kỳ vẫn điềm nhiên bước từng bước đến giữa sân thi đấu, không kiêu ngạo không siểm nịnh cấp những người đang ngồi ở vị trí chính thượng trên kia những lễ nghi cơ bản nhất, rồi cất cao giọng xướng thơ:

Than rằng phận hồng nhan thường nhiều bạc mệnh

Nhưng đối ta mọi thứ chẳng là gì

Thanh lâu nữ tử nề hà chi tiếng xấu

Chỉ cần ta ngay thẳng thật tâm mình

Sống vì ta hay vì tiếng đời thiên hạ?

Bận lòng làm chi đôi chữ xấu xa

Nói ta thôi nhưng lòng người có xét lại

Thị thị phi phi phân đầu rõ đúng sai

Khi ta khốn cùng nào đâu ai thương xót

Chỉ vô tâm nhìn rồi lại xát muối tổn thương..

Giọng thơ hào khí theo gió thổi bay đưa vào tai người nghe cũng là một ý vị tương phản với bài thơ của Lãnh Ngọc Kiều. Nếu bài thơ của Lãnh Ngọc Kiều là bi thi của Trần Gia Kỳ chính là hào khí, là nghị lực, là một cái nhìn sáng suốt. Bài thơ của Lãnh Ngọc Kiều là than thân trách phận, tuân theo số phận nữ nhi thường tình của thời phong kiến đi, còn bài thơ của Trần Gia Kỳ lại là một suy nghĩ, cách nhìn mới mẻ về sự đời. Tuy nhiên tiếng vỗ tay vang dội vẫn là điều không thể thiếu, ngay cả hoàng thượng cũng là một trong số đó. Có nhân cho rằng hoàng thượng thiên vị Trần Gia Kỳ bởi vì nàng ta là cháu gái của hoàng hậu, có người lại cho rằng Trần Gia Kỳ từ nhỏ chính là đã được tiên đoán một cái thần đồng nhân, không cần phải nghi ngờ tài năng của nàng.

Này hội mặc dù mỗi người một ý nhưng đều không thể phủ nhận đó là thơ của Trần Gia Kỳ còn hào hơn nhiều so với Lãnh Ngọc Kiều. Bởi vì phía trước

Lãnh Ngọc Kiều chính là chỉ được hoàng thượng khen thưởng thôi nhưng Trần Gia Kỳ lại chính là nhất loạt vỗ tay tán thưởng đâu. Ai nấy lại ôm một bụng suy tư cho đến khi thái giám lại công bố đôi tượng thi thố cuối cùng trong ngày:

_ Mời Tam tiểu thư phủ thừa tướng, Lãnh Thiên Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Thích Làm Xấu Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.